1993 V. évfolyam

JANUÁR – FEBRUÁR 1. szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ

TERÉZ ANYA: SUGÁROZZÁTOK A VILÁGRA A SZERETETET!

TANÚSÁGTÉTELEK:

KIS BÉLA: MEGTALÁLTAM A BOLDOGSÁGOT!

DRAGÁN KRISZTINA: AMIHEZ SEMMI MÁS NEM HASONLÍTHATÓ!

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

Egyesek álnokul viselik a Nevet, de olyan dolgokat művelnek, melyek nem méltók Istenhez. Kerülnötök kell őket, mint a vadállatokat. Veszett kutyák ugyanis, nem nyíltan marnak. Vigyáznotok kell tőlük, mert betegségük nehezen gyógyítható. *Egy orvos van testi és lelki, aki született és születetlen, a testben levő Isten, a halálban igazi élet, aki Máriától és Istentől való, először szenvedő, majd szenvedéstől mentes, a mi Urunk Jézus Krisztus.*

Tudomásomra jutott, hogy ide jöttek egyesek, kiknek tanítása rossz. Ne hagyjátok, hogy elhintsék köztetek, dugjátok be a fületeket, nehogy befogadjátok azt, amit széthintenek, mint akik az Atya templomának kövei vagytok, az Atyaisten épületéhez odakészítve, Jézus Krisztus emelőszerkezetén, mely a kereszt, magasba emeléstekhez kötélként szolgál a Szentlélek, felvonótok a hit legyen, felvonópályátok pedig Istenhez a szeretet. Útitársak legyetek mindannyian, Isten-hordozók, a templom-hordozók, a szentség-hordozók, Krisztus-hordozók, minden szempontból Jézus Krisztus parancsaiban felékesítettek. Afölött is ujjongok, hogy a veletek való érintkezésre és örvendezésre méltattam, azáltal, hogy írok nektek, hogy másféle életet nem szerettek, csak azt, mely megfelel Istennek.

A többi emberért is szüntelenül imádkozzatok (vö. 2Thessz 5,17). Bennük is megvan a megtérés reménye, hogy Istenre találnak. Adjatok nekik lehetőséget, hogy legalább tetteitekből okuljanak. Haragjukkal szemben ti legyetek szelídek, nagyzolásukkal szemben ti alázatosak, káromlásaikkal szemben legyen nálatok az imádság, tévelygéseikkel szemben ti legyetek szilárdak a hitben (vö. Kol 1,23; Róm 4,20; 1Kor 16,13), vadságukkal szemben ti legyetek csendesek, ne akarjátok utánozni őket. Mutatkozzunk testvéreiknek az illemben, a szeretetreméltóságban, de az Úr utánzói akarjunk lenni, hiszen kivel bántak valaha is igazságtalanabbul, kit fosztottak ki annyira, kit gyaláztak meg jobban? Ne lehessen megtalálni köztetek a sátán üszkét, hanem testileg és lelkileg tökéletes tisztaságban és mértékletességben maradjatok Jézus Krisztusban.

Végső idők! Különben megszégyenülünk, tartsuk tiszteletben Isten türelmét, nehogy ítéletünkre váljon. Féljünk akár az eljövendő haragtól (vö. Mt 3,7), szeressük akár a jelen kegyelmet, vagy egyiket a kettő közül: az a fontos csak, hogy Jézus Krisztusban méltónak találtassunk az igazi életre. Rajta kívül nincs semmi, ami méltó hozzátok, kiben bilincseket hordok, a lelki gyöngysort, bennük adassék meg nekem a feltámadás imáitokra, melyeknek bár mindig részese lennék, hogy az efezusi keresztények örökrészében lehetnék, akik Jézus erejében az apostolokkal is mindig összhangban voltak.

Törekedjetek rá, hogy gyakrabban egybegyűljetek Isten dicsőségére és eucharisztiájára. Ha ugyanis gyakran összegyűltök, lerombolódnak a sátán hatalmasságai, hitetek egyetértésében megsemmisül rontása. Nincs jobb dolog a békénél, melyben az égiek és földiek minden csatája megszűnik.

Mindezekből semmi sem marad rejtve számotokra, ha Jézus Krisztusban tökéletes hitetek és szeretetetek, ami az élet kezdete és teljessége; kezdete a hit, teljessége pedig a szeretet (vö. 1Tim 1,5). A kettő egyesülésében van az Isten, és minden más, ami szép és jó az életre. Aki hitet hirdet, nem vétkezik, akinek szeretete van, nem gyűlöl. A fát gyümölcséről lehet megismerni (vö. Mt 12,33). Így, akik Krisztust hirdetik, cselekedeteik által ismerhetők meg. Nem a hirdetés most a dolog, hanem az, hogy valaki a hit erejében találtasson mindvégig.

Azért kapott kenetet fejére az Úr, hogy a romolhatatlanságot lehelje az Egyházra. Ne engedjétek, hogy evilág fejedelme tanításának bűzével kenjenek fel titeket, foglyul ne ejtsen az előttünk álló élet elől. Miért ne legyünk mindannyian okosak, miután megkaptuk Isten ismeretét, aki Jézus Krisztus? Miért vesznénk el bolondokként, félreismerve az ajándékot, melyet az Úr valóban elküldött?

Mindenekelőtt hidd, hogy egy az Isten, aki mindent megteremtett és elrendezett (Ef 39), a nem létezőből alkotott meg minden létezőt (vö. 2Mak 7,28; Bölcs 1,14), mindennek Ő ad helyet, de Ő az, aki helyhez nem kötött! Higgyél hát benne, és féljed Őt, Őt félvén legyél önmegtartóztató! Ezeket pedig tartsd meg, akkor levetsz magadról minden rosszat, és felöltöd az igazság összes erényét! Istennek élsz, ha ezt a parancsolatot megtartod!

Ezt mondta nekem: legyen meg benned az egyszerűség, és legyél ártatlan, mert így olyan leszel, mint a kisgyermekek, akik még nem ismerik a gonoszságot, amely az emberek életét tönkreteszi. Először is senkiről se mondjál rosszat és ne is hallgasd szívesen a rágalmazókat (vö. Jk 4,11), mert ha ezt megteszed, hallgatásoddal részese leszel a rágalmazó vétkének, hogyha a hallott rágalomnak hiszel. Ha hitelt adsz neki, akkor a te szívedben is megmarad valami a testvéred ellen és így részese leszel a rágalmazó vétkének. A gonosz megszólás olyan, mint egy nyugtalan démon, sohasem lesz békés, hanem mindig a viszálykodásban lakozik. Tartsd távol tőle magad, és boldogan élsz mindenkor mindenkivel. Öltsd magadra a megfontoltságot, mert ebben nincs semmiféle gonoszságba vezető útvesztő, hanem mindenben egyenes és vidám. Tedd a jót, és a javaidból, amelyeket az Isten adott neked, adjál egyszerűségedben minden szűkölködőnek. Ne tegyél különbséget abban, hogy kinek adsz és kinek nem adsz, adj mindenkinek, mert az Isten mindenkinek akar adni a maga adományaiból.

Antiochiai Szent Ignác írásaiból
(Apostoli Atyák 168-170)

A címlapfotón: Küldetési mise az „Élet a Lélekben szeminárium" befejeztével

ÚJÉVI KÖSZÖNTŐ

A régi, elnyűtt naptáramat eldobtam és elővettem az újat. Milyen jó benne lapozni... és remélni, hogy minden nap egy ígéretes csodát rejt magában. Ebben az évben is várnak szép találkozások, örömök, ajándékok, utazások, belső felismerések - az Úr meglepetései. De vajon mitől lesz szép a szép? Vagy ami még nehezebb kérdés, mitől válik a fájdalom széppé? Mert hiszen nemcsak örömök lesznek, hanem fájdalmak is az előttem álló évben! Pál apostol írja: Isten a rosszat is jóra fordítja! A mi Atyánk végtelen szeretete nemcsak arra képes, hogy minden szépnek és jónak megadja a maga értékét, hanem arra is, hogy a rosszat jóra fordítsa!

Ha szívemet neki adom, akkor minden széppé válik ebben az évben. Akár jó, akár rossz napok jönnek, Ő van mindegyik mögött. Az idő, amely megállíthatatlanul halad, minden pillanatban Őt hozza közelebb, minden esemény, ami történik velem, az Ő ismeretét mélyíti el bennem.

Ezért olyan fontos a hit és ami abból fakad: a szeretet! Egyik a másik nélkül nem létezhet.

HINNI VAGY SZERETNI...

„Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben." (Jn 15,10)

Az Istenben való hitre az képes, aki a szeretetre is képes. Amikor valaki hinni kezd, a szeretet Lelke neki ajándékozza az Isten iránti szeretetet. Ez arról ismerhető fel, hogy már a megtérés első szakaszában örömöt és felszabadultságot érez. Mennél inkább engedi valaki, hogy eltöltse az Isten iránti szeretet, annál inkább növekszik benne a hit. Ez egészen odáig mehet, hogy életét is kész feláldozni Jézusért, az Üdvözítőhöz hasonlóan: „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mint aki életét áldozza barátaiért" (Jn 15,13).

Így értjük meg ennek az ellenkezőjét is. Amikor valaki azt mondja: „nem tudok hinni Istenben" - valójában nem valami értelmi bizonyságot hiányol, hanem ezzel megvallja: „én nem tudom szeretni Istent". Az már egy további megfontolást igényelne, hogy miért nem. Talán haragszik rá, vagy fél tőle, talán rossznak képzeli, vagy esetleg érzi, hogy ki kellene lépnie önző kényelméből, ezért inkább elutasítja. Sokszor ezen az utóbbin feneklik meg a másik ember iránti szeretet hajója is. Fiatal korban a remény kibontott vitorláival rohan előre a nyílt vízen, de egyszer csak megtorpan az önzés és kényelemszeretet zátonyán. Nem akarja szeretni a másikat. Sokan ezt nem vallják be, ezért inkább a másik ember hibáival indokolják a szeretet megszűnését.

Éppen így van az ember Istennel. Gyakran azok is, akik hívőnek mondják magukat, járnak templomba, imádkoznak is, de valójában nem szeretik az Urat. Nem akarják, hogy életüket irányítsa. Betartják a három lépés távolságot. A Lélek szólítja őket, megérinti szívüket a hit öröme, mégsem mernek dönteni. Érzik, ha elindulnak az Úr felé, valamit el kellene hagyniuk, amit fontosnak ítélnek. Hogy esetleg valami, amit Jézustól kapnak, százszorta jobb lehet, ezt nem képesek elhinni. Aki hisz és elindul a nagyobb odaadás felé, az megtapasztalja a hit örömét. Aki ezt a nagyobb ajándékot nem hiszi, az nem indul el... megmarad önzésében és gyengeségében.

János apostol azt írja: „Aki megtartja tanítását, abban Isten szeretete valóban tökéletes" (1Jn 2,5). A hit kalandja a szeretet kalandja. Isten az Ő szentháromsági szeretetközösségébe hívott meg minket. A keresztség egy öntudatlan igent mondás (ha gyermekkorban történt) erre a hívásra. A felnőtt ember tudatos döntése (megtérés) a második igent mondás. Ettől kezdve minden tettünk és szavunk szeretetvallomás Isten felé. Milyen szép lenne, ha a bűn soha nem szakítaná meg ezt a folyamatot! Milyen szép lenne, ha megengednénk a Szentléleknek, hogy nekünk adja mindazt az ajándékot, amit az Atya öröktől fogva nekünk akar ajándékozni! „Akiket eleve ismert, azokat előre arra rendelte, hogy hasonlókká váljanak Fia képmásához" (Róm 8,29).

Ez azt is jelenti, hogy nem lehet hitre nevelni szeretetre nevelés nélkül. Ha a hitet elszakítjuk a szeretettől, abban a pillanatban beleesünk a farizeusság csapdájába. Talán ez fájt Jézusnak a legjobban, amikor a nép tanítóinál látta a tökéletes törvénytiszteletet, de szeretet nélkül. Nem vád, hanem inkább fájdalmas ténymegállapítás hangzik ezekből a rettenetes szavakból: „Jaj nektek írástudók és farizeusok... fehérre meszelt sírokhoz hasonlítottok, amelyek kívül ékesnek látszanak, de belül holtak csontjaival és minden undoksággal vannak tele" (Mt 23,27). Ebből érthető az is, hogy miért terjed a hitetlenség és vallási közömbösség a mai világban. Mert a sátán a fogyasztói társadalom nyújtotta lehetőségekkel fölébresztette a vágyat a nagyobb önzés és kényelemszeretet iránt. Még soha nem volt ennyi lehetősége az embernek, hogy magát kábítsa, teleegye, válogatott italokkal teleigya, tönkretegye, testét kiélvezze, százféle szórakozással magát a megcsömörlésig szétszórja... Nem csodálkozhatunk, ha ezek után elgyengült a mai ember szeretet képessége, ennélfogva a hitre való képessége is. Ha a magyar egyház megújulásáról beszélünk, nemcsak programokat, intézményeket, továbbképzéseket kellene szerveznünk, hanem újra fölépíteni a szeretet hídját papok és hívek között, sőt papok egymás iránti és hívek egymás iránti szeretet-hídját is. Ez a megújulás Jézus szívének a vágya.

Ezzel a reménnyel kívánok minden kedves olvasónknak boldog újévet (növekedést a hitben és a szeretetben)!

Katona István
főszerkesztő

SZÍVROHAM

„Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék." (Jel 22,17)

Alberto, egy huszonhét éves olasz férfi vallja:

„Magamban hordtam egy félelmet, amit nem tudtam legyőzni. Féltem, hogy szívrohamot kapok. Emiatt időnként megvizsgáltattam a szívemet. Az egyik vizsgálatnál minden rendben volt. A következő vizsgálat azonban azt konstatálta, hogy éppen szívrohamom van! Az éjszakát úgy töltöttem, hogy öt százalék esélyem volt a túlélésre. Túléltem egy napot, aztán még egyet, majd egy újabbat. Végül elhagyhattam a kórházat, de nem voltam több, mint egy robot. Nem voltam Alberto többé. Megmondták, hogy operációra szorulok. Ha nem halok meg a műtőasztalon, kis híján normális életet élhetek... Aztán hallottam egy imacsoportról. Néhány testvér hajlandó volt imádkozni értem. Imádkozni? Értem? Nem hittem az imában. De végső szükségben voltam, rászorulva minden lehető segítségre. Mit veszíthettem volna?... Amikor a testvérek imádkoztak fölöttem, az Úr meggyógyított, bár én még nem tudtam. Elmentem az orvosokhoz. Megröntgeneztek. Nagyon meg voltak lepve, mert úgy találták, hogy három természetes mellékjárat képződött, továbbá egy olyan ér, amely a szívet keresztezve áthidalja azt a két elzáródást, amelyek a normális vérkeringést korábban akadályozták."

„Járni kezdtem az imacsoportba, egy alkalmat se hagytam ki. Résztvettem egy *Élet a Lélekben* szemináriumon. Eljött a nap, amikor imádkoztak értem, hogy betöltsön a Lélek, és az Úr most másodszor mutatta meg hatalmas erejét. Ezúttal életemet helyezte röntgenvilágítás alá, és azt mondta, hogy szeret, hogy mindig is szeretett engem, hogy kedves fia vagyok... Ellenállhattam-e ilyen udvarlásnak? Szívem végülis elolvadt az Ő ingyenes szeretetének melegében. Megtapasztaltam Isten szeretetét! Túláradt bennem az öröm, és magamba fogadtam az Ő békéjét."

Albertónak *kétszer* volt szívrohama. Az elsőből az Úr gyógyította meg, másodszor maga az Úr „rohamozta meg" a szívét. Nincs nagyobb boldogság, mint megmerülni Isten ingyen szeretetének tengerében. És mégis félünk ettől, akárcsak Alberto az első szívrohamtól! A szeretet befogadása védekező mechanizmusaink föladását jelenti. Szeretni hagyni magunkat annyi, mint védtelenné válni.

Csecsemő korunktól számos csalódás érte szeretetvágyunkat. A sérelmek és elutasítások sebhelyein vastag védőréteg képződött. Megtanultunk sérteni és elutasítani, hogy ne maradjunk védtelenek. Bennünk és másokban, a védőrétegek alatt, befelé gennyesednek a sebek. Hogyan mernénk föltépni sebeinket? Hogyan tárhatnánk ki magunkat a fenntartás nélküli, kompromisszumok nélküli szeretetnek?

Egyvalaki akadt, aki mindhalálig kitartott a kompromisszum nélküli szeretetben. Nézd Jézust a kereszten: rajta nincs védőréteg. Szíve kitárva a lándzsadöfés rohamának. „Az egyik katona oldalába döfte a lándzsáját. Nyomban vér és víz folyt ki belőle" (Jn 19,34). Isten kompromisszum nélküli szeretete kiárad a világra és elönti azt. Ebben a vérben lemoshatod magadról a gyűlöletet és a félelmet. Ebből a vízből új életre születhetsz. A megfeszített Jézus föltámadt és él. Megoszthatod életét, amely szeretet. „A nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete" (Róm 5,5).

A Lélek minden védőréteget el akar távolítani: ez a szeretet nem ismer feltételeket. „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért. Így lesztek fiai mennyei Atyátoknak, aki fölkelti napját jókra is, gonoszokra is, esőt ad igazaknak is, bűnösöknek is" (Mt 5,44-45). Nyílt és rejtett nehezteléseidet föladva, ki kell tárnod szívedet a szeretet Lelke előtt.

Néha nehezebb, mint gondolnánk! Azt képzeljük, hogy nem haragszunk senkire, de ez nem egyéb ügyes elfojtásnál: *elhitettük magunkkal*, hogy nem haragszunk. Ha azonban kitartóan odatárjuk bensőnket az isteni szeretet „rohamának", előbb-utóbb napvilágra jönnek rejtett ellenállásaink. Ráébredünk viselkedésünk titkos rugóira. Elzáródások vannak szívünkben, mint Albertónak: csoda, ha nem jár át a Vér?

Ne csüggedj, ha a kiengesztelődés munkája nehéz. Ne akard mindenáron bebizonyítani, hogy már készen vagy vele. Ha kell, újból és újból ismételd el az Úr előtt: „Megbocsátom X-nek, hogy ezt és ezt mondta vagy tette." S ha te szorulsz bocsánatra, ne csak az Úrtól kérd azt, hanem attól is, akit megbántottál. Kezdeményezd a kiengesztelődést, és az Úr meg fogja gyógyítani szívedet. „Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket" (Mt 5,9).

Szeretetben élni: öröm. Hallgasd Római Szent Kelemen dicséretét a korintusi egyház egykori életéről: „Mindannyian alázatos lelkületűek voltatok, semmiben sem felfuvalkodottak; inkább ti voltatok másoknak alávetettjei, mintsem magatoknak vetettetek volna alá másokat; szívesebben adtatok a másiknak, mintsem attól valamit elfogadtatok volna; elégedettek voltatok azzal, amit Krisztus adott nektek útravalóul, szavaira kitartóan ügyeltetek, bensőtöket átjárta, szenvedései pedig szemetek előtt voltak. Ilyenképpen mélységes és gazdagító békesség adatott nektek, kimeríthetetlen vágy élt mindegyiktekben a jótettekre, telve voltatok Szentlélekkel, aki minden ügyetekre kiáradt. Megvolt bennetek a szent elszántság, jóakaratban, istenfélelemmel eltelve tártá-

tok ki karjaitokat a mindenható Istenhez, könyörögtetek irgalmáért, ha valamit akaratlanul is vétettetek. Éjjel és nappal törekedtetek segítségére lenni minden testvérnek, hogy a választottak száma az irgalmasság és megértő szeretet folytán az üdvösségre jusson. Őszinték és egyszerűek voltatok, nem emlékeztetek a másiktól kapott sérelmekre" (Ad Cor II,1-5).

Valószínűtlen? Hát persze! „Embernek ez lehetetlen, Istennek azonban minden lehetséges" (Mt 20,26). Szívek, rohamra! Jézus Szíve nyitva áll. „Belsejéből - az Írás szava szerint - élő víz folyói fakadnak" (Jn 7,38).

A szeretet: csoda. De Isten meg akar ajándékozni ezzel a csodával!

„Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék" (Jel 22,17).

Javaslat

Szeretetben élni nagy kaland. Isten erre a varázslatos kalandra hívott meg. Meghívását olvashatod az itt következő négy bibliai szövegben. Mi lenne, ha megpróbálnál imában válaszolni rájuk?

1. Szeretni a szenteket

Szöveg: „Hallom, mekkora hittel és szeretettel vagy Krisztus Jézus és valamennyi szent iránt. A hitben való közösség legyen benned hatékony mindannak a jónak felismerésére, amit Krisztusért kaptatok. Nagy örömömre és vigasztalásomra szolgált ugyanis, testvér, a szereteted, mert a szentek szíve enyhülést talált benne" (Filem 5-7).

Megfontolás: A „szentek" itt nem az üdvözültek, hanem a földön élő hittestvérek. A hitben való közösség osztozás az isteni életben. Egy Atya gyermekei vagyunk. Ha befogadtad Krisztust, iránta való viselkedésed elsősorban a hittestvéreid iránti viselkedésben tükröződik látható módon.

Ima: Adj hálát Jézusnak, amiért mindhalálig szeretett, és új életet ajándékozott neked. Kérd, hogy öntse beléd azt a Lelket, aki alkalmassá tesz, hogy „a szentek szíve enyhülést találjon" nálad.

2. Konkrét szolgálat

Szöveg: „Ha valamelyik testvérnek nem volna ruhája és nem volna meg a mindennapi tápláléka, és egyiketek így szólna hozzá: 'Menj békében, melegedj, és lakjál jól', de nem adnátok meg neki, amire testének szüksége van, mit használna?" (Jak 2,15-16).

Megfontolás: A krisztusi szeretet nem érzület, hanem cselekvés. Azt kell megadnod testvérednek, amire szüksége van, és amit Isten rajtad keresztül szán neki. Ezekben a tettekben ölt testet a szeretet.

Ima: Gondold végig Isten előtt, milyen szerepet játszik időd és erőd felhasználásában a testvér szükséglete. Kérd bizalommal, hogy legyen bátorságod változtatni azon, ami eddigi életviteledben nem a szeretet Lelkéből fakadt.

3. Kiengesztelődés

Szöveg: „Ha... ajándékot akarsz az oltáron felajánlani, és ott eszedbe jut, hogy embertársadnak valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, s menj, előbb békülj ki embertársaddal, aztán térj vissza és ajánld fel ajándékodat" (Mt 5,23-24).

Megfontolás: Jézus nem azt mondja, hogy embertársad fontosabb, mint Isten, hanem azt, hogy vannak esetek, amikor az Istennel való kiengesztelődés az embertársaddal való kiengesztelődésben konkretizálódik. Ilyenkor nem tehetsz egy ájtatosságot a bocsánatkérés helyébe: imádságod öncsalás lenne. Egyenes, bár szűk ösvényed a kiengesztelődés útja!

Ima: Hívd segítségül a Szentlelket, és kérd, hogy mutassa meg, kivel kell kiengesztelődnöd. Aztán csöndesedj el, és nyisd meg szívedet Isten igazsága előtt. Ha szembesültél szíved kiengeszteletlenségével, kérd a kegyelmet, hogy képes légy megbocsátani és ha szükséges, bocsánatot kérni. Tervezd meg az első lépést, és határozd el Isten előtt, hogy mindenképpen megteszed. A többi már adódni fog, mert Isten nagylelkű.

4. Szeretni a világ fiait

Szöveg: „Figyelmeztesd őket, hogy vessék alá magukat a fölöttes hatóságoknak, engedelmeskedjenek és legyenek készen minden jóra. Senkit ne szidalmazzanak, legyenek békeszeretők és barátságosak, s tanúsítsanak kellő szelídséget mindenki iránt. Hiszen egykor magunk is balgák, engedetlenek és tévelygők voltunk, mindenféle szenvedély és gyönyör hatalmában tartott bennünket, gonoszságunk, irígységünk miatt utálatra méltók voltunk, és gyűlöltük egymást. Amikor azonban üdvözítő Istenünk kinyilvánította jóságát és emberszeretetét, megmentett minket" (Tit 3,1-4).

Megfontolás: A szeretet azok iránt is kötelez, akik elutasítják hitünket. Isten szereti őket, Jézus jó híre nekik is szól. Magatartásodban és szavaidban ennek a jó hírnek kell fölhangzania feléjük. Isten benned, általad akarja megmutatni nekik, hogy Ő a Szeretet.

Ima: Tarts bűnbánatot Isten előtt azokért az alkalmakért, amikor rossz tanúja voltál szeretetének. Kérd Tőle: mutassa meg, hogyan lehet életed evangélium környezeted számára. Hívd a Szentlelket, hogy tegyen a leghétköznapibb szituációban is Jézus tanújává.

Kovács Gábor

TANÚSÁGTÉTEL

— Megtaláltam a boldogságot —

Kis Bélának hívnak. 1963-ban születtem. Nem vallásos családban nevelkedtem. Mindig kerestem a saját boldogságomat. Már gyermekkoromban vonzódtam a nagyvilági élethez. Azt gondoltam, hogy akinek pénze van, annak nincsenek gondjai és boldog. Bár a közmondást ismertem: „A pénz nem boldogít" - nem értettem ezzel egyet. Annyira nem, hogy amikor már felnőttem, elkezdtem a pénzt hajszolni. Először munkával akartam sok pénzt keresni. Úgy vélekedtem: ha sokat dolgozom, lesz bőven pénzem, és mindent elérhetek, amire csak vágyom. Hát... Dolgoztam sokat, de nem lettem gazdagabb semmivel. Arra gondoltam: akár száz évig is élhetek, a munkámból nem fogok tudni soha meggazdagodni. Valami könnyebb formáját kerestem a pénzhez jutásnak. Megtaláltam. Más dolgozzon, én pedig csak összegyűjtöm! Annyira elkapott az ún. „munkám" utáni vágy, hogy rögtön az első alkalommal tizenkilenc rendbeli betörést hajtottam végre. Lett pénzem, amit nagyon rövid idő alatt elköltöttem. A bűncselekményekért börtönbe kerültem. Bent a börtönben arra a megállapításra jutottam, hogy nem kellett volna elkölteni olyan gyorsan a sok pénzt, hanem befektetni, aztán a jövedelemből „boldogan élni". Úgy döntöttem: a következő alkalommal ezt fogom tenni. De ez nem így lett. Az újabb betörésekből és rablásokból származó pénzt szórakozásra és az élvezetek halmozására költöttem. Amikor tele voltam pénzzel, úgy éreztem, semmi gondom, ez a „boldogság".

Ez így ment tizenkét éven keresztül. Összesen négyszer voltam büntetve, majdnem tíz évet töltöttem fegyházakban. Lassan kezdtem rádöbbenni: nem ez a megoldás. Nemhogy boldog, hanem egyre boldogtalanabb lettem. Teljesen elsüllyedtem a bűn szakadékában. Mikor volt pénzem, az emberek, „barátaim", kihúztak a szakadékból - legalábbis akkor így éreztem. Ma már tudom, hogy nem kihúztak, hanem mindig egy kicsit lejjebb nyomtak.

Utoljára 1991. januárjában szabadultam Sopronkőhidáról. Már márciusban újabb betörést követtem el. Ezen a „pénzkeresési akciómon" azonnal rajtakaptak. Aznap éjjel bevittek a rendőrségre. Lelkileg teljesen összetörtem. „Még két hónapja sincs, hogy négy évről szabadultam, s újabb börtönbüntetés vár rám... Ebből már nincs kiút, annyira mélyen vagyok a szakadékban, hogy nem vagyok képes kimászni belőle." Eszembe jutott a szomszédunk, aki Jehova tanúja. Sok mindent hallottam tőle. Elgondolkodtam. Nem emlékszem pontosan, hogy gondoltam vagy mondtam: „Isten, ha vagy, most segíts!"

Nem tartóztattak le, reggel kiengedtek a rendőrségről. Örülnöm kellett volna, de én furcsán éreztem magam. Akkor még nem voltam tisztában azzal, hogy mi is ez az érzés. Most utólag jöttem rá: felébredt bennem a bűntudat. Persze, hogy nem ismertem, hiszen olyan természetessé vált a bűnöző életmódom, hogy akkor ezt még nem érezhettem át. Most már tudom, hogy Valaki azon az éjszakán kinyújtotta felém a kezét, és lassan elkezdett vezetni.

Egyre ritkábban jártam el otthonról. Ha néha el is mentem, kezdett hideggé, idegenné válni a régi társaság. Mindig többet és többet voltam otthon. Volt időm gondolkodni bőven, rengeteg kérdés merült fel bennem. Egyik alkalommal, mikor a szomszédunkkal beszélgettem, adott nekem egy könyvet. Címe: „Teremtés vagy evolúció".

Mindig is foglalkoztatott az emberiség keletkezésének kérdése. Úgy voltam vele: nem vesztek semmit, ha elolvasom. Ez igaz is lett. Semmit nem vesztettem, hanem rengeteget nyertem! Az eszemmel elhittem, sőt bizonyossá vált előttem: VAN ISTEN! Beláttam, hogy az élet annyira bonyolult és csodálatos, ugyanakkor tökéletes, hogy ez magából a semmiből nem jöhetett létre. Szükség volt egy nagyon értelmes Alkotóra. Jehova tanúi sok-sok kérdésre választ adtak. Elmagyarázták, hogy mitől vagyunk olyanok, amilyenek?! Honnan ered a bűn, miért van a világban annyi rossz dolog? Vásároltam tőlük egy Bibliát és különböző könyveket. Ezek olvasása közben egyre világosabbá vált előttem, hogy az Isten felé vezető úton kell elindulnom, ha meg akarom valósítani régi álmomat, a boldogságot.

Időközben megtörtént a tárgyalás, és kaptam egy év kilenc hónapot. Be kellett vonulnom a börtönbe. Ide, a márianosztrai fegyházba kerültem. Magammal hoztam a vásárolt könyveket. Amikor megtudtam, hogy ide is bejárnak Jehova tanúi ún. Biblia-tanulmányozást tartani, nagyon megörültem, s rendszeresen eljártam hozzájuk. Ha alkalom adódott, elmondtam társaimnak mindazt, amit megtanultam Jehova tanúitól. Sokszor, ha a tanultakról beszéltem társaimnak, úgy éreztem, hogy fenyegetem, zsarolom őket. Nem úgy festettem le nekik a Szeretet Istenét, ahogy én azt belül éreztem, viszont a jehovista tanítás erre kényszerített. Ugyanis ők azt tanítják: csak az üdvözül, aki Jehova tanúi közé tartozik.

A legnagyobb problémát az jelentette, hogy nem tanították, sőt tagadták Jézus Krisztus istenségét.

Hála legyen az Úrnak, úgy vezetett, hogy nagy hangsúlyt helyeztem ennek a kérdésnek a tisztázására. Van

itt egy testvérem, akit az Úr Jézus hozzám küldött, s így Isten nem hagyta, hogy a rossz úton járjak.

Meghallgattam mind a két fél álláspontját, de nem tudtam eldönteni, kinek van igaza. Hol az igazság? Teljes káosz volt a fejemben. A testvérem azt mondta: „Miért nem kérdezed meg az Urat?" Nekem ez kissé furcsa volt. „De megpróbálhatom" - feleltem. Az Úr Jézus válaszolt!

Ez a következőképpen történt. Imádkoztam, és közben kértem Istent, hogy válaszoljon nekem az ő Igéjéből. Ezután kinyitottam a Bibliámat „csak úgy", ahol éppen kinyílt, s rápillantottam az első versre, amin pont megakadt a szemem. Elkezdtem olvasni. Így hangzott:

„Övéik az atyák, és test szerint közülük származik Krisztus, aki mindenek fölött való, mindörökké áldott ISTEN. Amen." (Róm 9,5)

Amikor ezt elolvastam, megdöbbentem, örültem, sírni is szerettem volna és nevetni is. Megdöbbentett, mert hirtelen, egy pillanat alatt tört rám a felismerés: csoda történt, Isten válaszolt! Egyértelműen megmondta: Jézus Krisztus - Isten!

Testvérem, Zoli, sírva imádkozott értem, s az örömtől könnyezve imádkoztunk együtt, és behívtam életembe az Úr Jézust, s ő az ima alatt be is lépett oda. Ettől a pillanattól kezdve egészen más értelmet kapott a hitem. Már az ima közben éreztem, hogy valami csodálatos változás megy végbe bennem! Az ima végén ez az érzés teljesen áthatott. A hatalmas Isten megmutatta szeretetét és gondoskodását, nekem, az ún. „bűnözőnek". Olyan érzést és megtapasztalást adott, amit mindig is kerestem: a boldogság érzését, és egy fillér sem kellett hozzá! Nincs világi bíróság, amely megbocsátaná elkövetett bűneimet. Hiszen amikor újabb bűncselekményért álltam a bíróság előtt, még az előtte valóért is elítéltek. Isten viszont kihúzott a szakadékból, levette rólam bűneim terhét, megbocsátott, nevemen szólított és szeretetével átölelt. Az Úr Jézus Krisztus már akkor kifizette bűneim adósságát, amikor még el sem követtem azokat. Szinte semmit nem kellett érte tennem, mindössze kitárnom feléje szívemet és kérnem, hogy lépjen be az életembe! Mióta személyes kapcsolatom van vele, minden problémámat megoldotta, minden kérdésemre választ adott. Értelmet adott az életemnek! S életem értelme: a SZERETET!

Jézus ott áll a te szíved ajtaja előtt is, és még ma személyesen akar hozzád szólni. Ne késlekedj! Nyisd ki az ajtót! JÉZUS VÁR RÁD!

Márianosztrai Fegyház és Börtön, 1992.

Kis Béla

TANÚSÁGTÉTEL

— Amihez semmi más nem hasonlítható —

Gyerekkoromtól hittem, hogy van értelme az életemnek. Boldog akartam lenni! Vágytam arra, hogy szeressenek, és én is szerethessek másokat. Elképzeltem magamat, mint jó családanyát, sok gyerekkel, kedvező munkalehetőségekkel, biztos anyagiakkal. Mindezt persze saját erőmre alapoztam. Mi nem voltunk vallásos család. Meg se voltam keresztelve, s nagyszüleim se beszéltek nekem soha Istenről. A gimnáziumban rengeteg barátom volt, tanulmányaimat kitűnő eredménnyel végeztem. Ha a hét végén nem mentem szórakozni, azt gondolták, beteg vagyok.

Aztán valahogy elromlott az egész. Mintha elvágták volna: egy augusztusi hónaptól kezdve (16 éves voltam akkor) minden balul kezdett kiütni az életemben. Osztálytársaimmal megszakadt a kapcsolatom, a szó szoros értelmében egyik napról a másikra. Szüleimmel állandósultak a nézeteltérések. A legtöbb téren kudarcot vallottam. Egyszerűen nem akartak menni a dolgok. Nem értettem, mi történik velem, de megtapasztaltam, hogy milyen gyorsan elveszítheti az ember csaknem mindazt, ami jelentett számára valamit. Néhány héttel később motorbalesetben meghalt egyik régi barátom. Belegondoltam, hogy az én életemnek is bármikor vége szakadhat. Nem értettem, miért ösztönzi az embert egy láthatatlan belső erő reményre, kitartásra, alkotásra, kiteljesedésre, ha az egész bármikor véget érhet, s egyszer biztosan semmivé lesz. Felismertem, mennyire értelmetlen így az életem.

Úgy gondoltam, legokosabb, amit az ember tehet, hogy hagyja magát sodortatni az élettel, és megpróbálja jól érezni magát, amíg lehet. Hétről hétre éreztem, hogy süllyedek bele valami ürességbe. A gimnáziumból egyre többet mulasztottam, új barátaim alkoholisták és narkósok közül kerültek ki. Időm nagy részét rock koncerteken, sörözőkben és filmklubokban töltöttem. Hamarosan azonban már ez sem elégített ki. Inkább sokat filozofálgattunk, vagy csak céltalan merengéssel teltek a napok. Most már tudom: maga Isten volt az, aki belépett életem menetébe. De ahhoz, hogy fel tudjon emelni, előbb össze kellett törnie. Meg kellett tapasztalnom,

hogy nélküle nem megy. Már ott tartottam, hogy feladom. Édesanyámnak bejelentettem, hogy öngyilkos leszek. Így minek élni?

Ekkor váratlanul beállított hozzánk családlátogatásra egy hitoktatónő, és meghívott ifjúsági hittanra. (Nekem fel se tűnt, hogy kishúgom közben néhány hete beiratkozott hittanra a közeli plébánián.) Elfogadtam a meghívást: gondoltam, kipróbálom. A hét végén el is mentem, de előbb hajamból kifésültem a lakkot, s próbáltam szolídan lelapítani; megszabadultam a mindenféle láncoktól, fülbevalóktól, és felvettem egy olyan nadrágot, amit különben nehezen erőszakoltak volna rám.

A hittanon jórészt nálam fiatalabb fiúk és lányok vettek részt. Zavarban voltam, még azt sem tudtam, hogyan kell térdet hajtani. De segített, hogy mindjárt nagyon kedvesen és közvetlenül fogadtak. A végén még ott maradtunk, és gitáros énekeket énekeltünk. A következő hetekben az atya előadásait is elkezdtem látogatni, s fokozatosan egészen új világ tárult fel előttem: Isten él és szeret engem. Sokat jelentett a péliföldi életközösségnél tett kirándulás. Olyan fiatalokat láttam, akik mások voltak, mint a világ. Találtak valamit, ami felemelte és szabaddá tette őket. Elég nagy szegénységben, melegvíz és fűtés nélkül laktak egy romos kolostorban a falu szélén, mégis öröm és békesség sugárzott az arcukról. Éreztem, hogy ez az, amire nekem is szükségem van. Odafele a buszon tanították meg nekem a Miatyánkot meg az Üdvözlégyet, de ha lehetett volna, én rögtön náluk maradtam volna. Persze az átállás nem ment rögtön. A filmklubot feláldoztam ugyan a szombati imaösszejövetelért, de előfordult, hogy vasárnap a régi ismerősök közt, egy kifejezetten sátánimádó punkegyüttes koncertjén találtam magam. (Akkor még nem voltam tisztában vele, hol vagyok.)

A döntő lökést egy *Élet a Lélekben* szeminárium adta.

Hat héten keresztül heti egy alkalommal összejöttünk a plébánián imádkozni, Szentírást olvasni és az atya tanítását hallgatni. Lépésről lépésre egyre szorosabban elköteleztük magunkat Istennek, hogy minél teljesebben birtokba vehessen minket. A hatodik alkalommal lehetőségünk volt arra, hogy átadjuk életünket a megfeszített és föltámadt Jézusnak, mint Megváltónknak és Urunknak, kérve Őt, hogy a testvérek imáján keresztül töltsön el minket a Szentlélek teljességével, kereszteljen meg bennünket szeretetének tüzével, ahogy az apostolokkal tette pünkösdkor. Bár nagyon vágytam Isten szeretetének megtapasztalására, félve az újabb kudarcoktól és csalódásoktól, nem mertem megnyitni szívemet, s visszautasítottam a lehetőséget. A közös Szentlélek-hívás elején azért nekem is osztottak egy kis gépelt szöveget, hogy ha akarom, imádkozzam a többiekkel. Úgy gondoltam, amivel egyet tudok érteni, azt én is mondom velük. Aztán - teljes szívvel végigimádkoztam az egészet... Éreztem, hogy a szobát kezdi megtölteni egy láthatatlan erő, s a falak leomlanak bennem. Mikor a testvérek mégis odajöttek, hogy imádkozzanak értem - talán látták a bennem végbement változást -, már egyáltalán nem tiltakoztam. Ahogy kezüket fölém helyezve dicsőítették az Urat, mintha egy zuhany alatt lettem volna, elárasztott Isten szeretete, egy olyan békesség és öröm, amihez semmi más nem hasonlítható.

Egyszerre sírtam és nevettem, s egy számomra ismeretlen, érthetetlen szavakból álló nyelven kezdtem el dicsérni az Urat! Annyira közel éreztem magamhoz Jézust, mint még soha. A közös ima után hangosan énekelve és táncolva tettem meg a hazafelé vezető utat. Istennek ez az öröme eltartott hetekig, s erőt adott a régi bűneimmel való szakításhoz. Nem jártam többet moziba, se koncertre, inkább a templomban, a közösségben éreztem otthon magam.

Élővé lett a Szentírás, egyre gyakrabban mentem szentmisére, imaösszejövetelre. Néhány hónap múlva megkeresztelkedtem, elsőáldozó lettem, megbérmáltak, és beléptem a HÉT LÁNG Szövetség (katolikus karizmatikus közösség) tagjai közé. Az imádság igazi találkozás lett Jézussal. Egyre többet jelentett a mindennapi szentmise. Egy év alatt Isten megújította az életemet, s megmutatta hivatásomat is: mind erősebben éreztem, hogy szerzetesnek kell lennem. Közösségünkben akkor már többen éreztünk hívást a szűzi életre. Miután leérettségiztem, megkezdtük közös életünket. Azóta két év telt el, de Istenben talált boldogságom csak növekedett. Most is vannak nehézségeim, de a két életet - Jézus nélkül és Jézussal - össze sem lehet hasonlítani!

Dragán Krisztina nővér

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

A következő Élet a Lélekben szeminárium 1993 február 1-én indul, a lelki sérüléseket gyógyító szemnárium első nyolc előadása pedig február 3-án kezdődik.

Gyülekezés: a pesti ferenceseknél a földszinti hittanteremben este 19 órakor. A részvételi szándékot - a nagy érdeklődésre való tekintettel - kérjük időben jelezni.

Olvasóink figyelmébe ajánljuk a Marana Tha sorozat legújabb kiadványait:

- *M. Marsch: Gyógyulás a szentségek által* (rávilágít a szentségek gyógyító kegyelmére) Ára: 120.-Ft
- *R. Martin: Éhezés Istenre* (bevezet az örömteli imádság mélységeibe) Ára: 140.-Ft

Marana Tha

SAN ISIDRO PLÉBÁNIA? — VESZÉLYES ODAMENNI

— Egy lepusztult plébánia átéli a karizmatikus megújulást —

Amikor az üzletben megkérdeztem egy nőtől, hogy merre van a San Isidro plébánia, aggódva nézett rám: „Csak nem akar odamenni?" - kérdezte. Miután útbaigazítást adott, ismét aggódni kezdett, hogy biztonságban leszek-e. Figyelmeztetett: „Tényleg legyen óvatos. Veszélyes odamenni."

A San Isidro plébánia a floridai Rompano Parton fekszik a Hammondville út mentén. „Veszélyes idejönni" - ha az ember meg van elégedve az Egyház általános állapotával. San Isidro egy megújulásban lévő plébánia, a megújulás fájdalmait és nagy lehetőségeit egyaránt megtapasztalja. Isten jelenlétének és erejének jele, egy gettó kellős közepén. Jele annak, hogy Isten ereje képes megújítani minden plébániát, bárhol is legyen az.

1982-ben Ricardo Castellano atyát a Rompano Parton fekvő San Isidro templomba helyezték. San Isidro egy rosszul menő missziós plébánia volt, a környéken sztriptíz bárok, kábítószeresek, prostituáltak, ivók. Ricardo atya így imádkozott: „Miért engem, Uram?"

A plébánia anyakönyvei körülbelül 300 családot soroltak fel, de a három hétvégi mise átlagos látogatottsága együttvéve kevesebb volt, mint 160 ember. A misszió eredetileg a bevándorló farmerek felé irányult, a legtöbb közülük azonban már elment innen. Néhány, a környéken dolgozó spanyol anyanyelvű ember jelent meg vasárnaponként. Ez volt a legszegényebb plébánia az egész érseki egyházközségben. A plébániának nem volt körmeneti keresztje, nem volt rendes kelyhe. Minden jel arra mutatott, hogy a missziós plébániának be kell csuknia kapuit a közeli jövőben.

Nem tartott sokáig, míg Isten választ adott Ricardo atya „Miért engem?"-jére. Egyik éjjel imádság közben Ricardo atya rájött, azt akarja az Úr, hogy Lélekben járjon és ne a test, ne pusztán az emberi próbálkozások erejében. Az Úr arra is elvezette, hogy elolvassa a Jelenések Könyvének második fejezetét, azt a részt, ahol az Úr megdicséri az efezusi egyházat a jótetteiért, de felszólítja, hogy térjen vissza az első szeretetéhez.

Hosszú évek lelki szárazsága ért véget, mikor Ricardo atya Isten akarataként fogadta el áthelyezését.

Ricardo atya tudta, hogy nem szolgálhat a saját elképzelései szerint. Tudta, hogy a Lélekben kell szolgálnia. Egy barátja segítségével egy plébániai missziót szervezett, ahol tanítottak és prédikáltak az Egyház karizmatikus dimenziójú életéről és teológiájáról.

A plébánia nehéz és fájdalommal járó megtérése vette ezzel kezdetét. „Isten azért akarta, hogy egy gettóban dolgozzunk, mert itt semmilyen ember-gyártotta terv nem sikerülhetett volna" - mondja Ricardo atya. „Ez a siker nem az ember ékesszólásának, nem az én intelligenciámnak köszönhető, hanem Isten erejének. Képtelenség, hogy bárki létre tudjon hozni egy aktív, eleven egyházi közösséget a gettó közepén, hacsak Isten meg nem adja ezt a közösségnek."

Ma a San Isidro templom „lángokban" áll, Jézust ünneplik a Szentlélek erejében. Most 4700 család szerepel a plébánia jegyzékén. Öt misét tartanak minden hétvégén, kettőt angolul, hármat spanyolul. A mise elején arra kérik a látogatókat, hogy álljanak föl és mutatkozzanak be. Szeretettel fogadják őket, még meg is tapsolják a bemutatkozást. Arra is megkérik a látogatókat, hogy viseljenek kék szalagot, ami arra szolgál, hogy a mise után személyesen üdvözölhessék őket a gyülekezet tagjai.

A San Isidroban a zene központi helyet foglal el az imádásban, a kórus és a zenészek vezetik el a gyülekezetet a dicsőítésben. A szentmise során mód nyílik arra is, hogy használják a Lélek különböző adományait: gyakori a prófétai szó, a tanúságtétel, az ismeret, a bölcsesség, a megkülönböztetés szava. Kiemelt helyet tölt be a plébánián az igei prédikáció és tanítás, különösen a vasárnapi szentbeszédek alkalmával. Az áldozás utáni eucharisztikus elmélkedés ismét csak az imádság ideje, meg-megszakítva dicsőítéssel és elmélkedéssel.

Ricardo atya kiemeli: „Fontosnak tartjuk tiszteletben tartani a liturgia minden egyes szabályát, először is azért, mert szeretjük tiszteletben tartani Egyházunk szabályait, másodsorban azért, mert nem akarunk bajba kerülni." Minden szolgálatot felvesznek video- és audiokazettára, ezeket a kazettákat bárki megszerezheti, hogy meggyőződjön arról, hogy a liturgia hű az egyház hagyományaihoz.

Minden mise után ima-teamek állnak mindazok rendelkezésére, akik külön kézrátételes imát kérnek. Amellett, hogy a hívek ehhez a teamhez fordulhatnak, azt is megtanulták, hogy mivel Jézus jelen van a misében, minden mise egyben gyógyító mise is. A San Isidroban előfordul, hogy az emberek akkor gyógyulnak meg, amikor az összejöveteleiken énekelnek.

Az ember azt várná, hogy az ilyen hosszú liturgia (a mise általában két óráig is eltart) túl sok a gyerekeknek és a serdülőknek. Éppen itt láthatjuk azonban Isten Lelkének egyik nagy jelét: gyerekek, serdülők, huszonévesek, felnőttek és az idősebbek egyaránt lelkesednek a templomba járásért.

Ricardo atya hisz abban, hogy minden plébániának az élet központjává kell válnia. Hiszi, hogy a templomba járás ünneplés kell, hogy legyen. Kell, hogy oda úgy menjünk, mintha egy ünnepre mennénk, ahol vidámság és öröm van, ahol felemelő dolgokat hallunk. Azt mondja: „Próbálunk beleadni mindent, amit csak tudunk abba, amit csinálunk - legyen az akár Bibliaóra vagy a szentmise - hogy vidám, örömteli, barátságos, szerető légkört teremtsünk." A plébánia szolgálat-központú. Jelenleg több mint 90 szolgálatot végez. Ezek az egyházközség fizikai és lelki szükségleteit egyaránt érintik. Házi imaközösségek jönnek össze mindenhol az egyházközségben. Bibliai tanácsadás áll mindazok rendelkezésére, akiknek személyes problémáik vannak. Ha valakinek szakértő tanácsadásra van szüksége, akkor pszichiáterhez küldik. A San Isidro nem kíván „mini-pszichiátereket vagy mini-pszichológusokat képezni, hiszen ez nem tartozik az egyház szerepköréhez" - mondja Ricardo atya. „Szerepkörünkhöz tartozik azonban, hogy bibliai tanácsokat, egyházi tanácsokat adjunk, olyan tanácsokat, amelyek 2000 év hagyományán nyugszanak."

A plébánia két televíziós szolgálatot is végez, egyiket angol, másikat spanyol nyelven. Az angol programot Amerika-szerte sugározza a Szentháromság TV Társaság, a spanyol program Dél-Floridában és négy dél-amerikai országban fogható. A programok súlypontja a prédikáció és a zene, erős evangelizációs felhanggal.

Ricardo atya a televíziós programokat az Úrnak való engedelmességből csinálja, hogy ezzel is bizonyítsa: Isten bármit megtehet. „Emberileg teljesen elképzelhetetlen, hogy egy kis plébánia Dél-Amerika egy kisvárosában, egy fekete gettóban nemzeti és nemzetközi televíziós programmal tudjon előállni" - mondja. „Egyszerűen azért csinálom a televíziós szolgálatot, hogy másoknak bebizonyítsam: ha Isten ezt tudja tenni velem, aki semmi vagyok, akkor meg tudja ezt tenni rengeteg más emberrel is. Véleményem szerint Isten azért támasztotta fel ezt a közösséget, hogy jel legyen más plébániák számára. Jel, hogy belássák: ha Isten képes arra, hogy ezt tegye velünk, akkor arra is képes, hogy ugyanezt tegye más plébániákkal is."

A plébánia óriási sikerének egyik látható jele az is, hogy sok hivatást ébreszt. Egy olyan korban, amikor sok egyházközségben egyáltalán nincs hivatás, a San Isidro gyülekezete két felszentelt pappal és 10 szeminarista fiatalemberrel büszkélkedhet. Ezekívül még 15 fiatal nő van a plébánián, akik komolyan gondolkodnak azon, hogy szerzetbe lépjenek. Az emberek hajlamosak arra, hogy látván a San Isidroban történő megújulást megkérdezzék: Milyen programokat használtak fel, milyen evangelizációs módszereket, milyen szövegeket vettek a prédikáláshoz, a tanításhoz? Ricardo atya úgy véli, hogy noha lehet szerepe annak, hogy az ember milyen programot választ, Isten Lelke munkájának köszönhető mindaz a siker, amiben részük van. A zene, amit a San Isidroban használnak ugyanaz mint sok más plébánián. Hozzáteszi: „Mégcsak nem is a papoknak köszönhető a siker, hiszen ugyanolyan papok vagyunk, mint a többiek. Szerintem beképzelt dolog lenne, ha karizmatikusnak, szentlelkesnek nevezném magam. Szerintem Isten az, aki karizmatikus! Mi csak a karizmatikussá válás folyamatában vagyunk."

Ricardo atya hangsúlyozza: „A papok lelki erőt kapnak, amikor pappászentelésük alkalmával a püspök megkeni a kezüket és fejüket. Együtt kell működniük a Lélekkel. Mondhatsz, amit akarsz, de ha nem hagysz teret a Léleknek, bajban leszel. Soha nem fogod megérinteni az emberek szívét. Az emberek sokkal barátságosabbak lesznek, ha Isten szeretete van a szívükben. Ez az automatikus következmény. Megadjuk a hódolatot Isten Lelkének, aki jelen van. Szolgálatunk Isten Igéjén nyugszik."

Ricardo atya nem a saját elképzelései vagy a saját teológiája szerint prédikál. A Szentírás alapján prédikál, hűen ahhoz, ahogy azt a katolikus egyház értelmezi. A Szentírást közvetíti híveinek és hagyja, hogy Isten Igéje megváltoztassa szívüket. Azt mondja az atya: „Nem hiszem, hogy bárkit érdekel, hogy mi a véleménye Ricardo Castellanonak. De az már érdekli az embereket, hogy Isten mit mond. Ha az ember elmondja nekik, hogy az Isten mit mond, akkor változás fog történni az életükben és a szívükben." A világiaknak ezen a plébánián annyi joguk van, amennyi csak elképzelhető. Ricardo atya felruházta őket a joggal, hogy ők maguk hozzanak döntéseket a plébánia munkájában, mindenki a maga illetékességi területén. Ricardo atya hiszi, hogy a tanulás egyaránt jár sikerrel és kudarccal. „Az, hogy valakit az egyházban nagykorúnak lehet-e tekinteni, nem attól függ, hogy nyelvre vagy kézbe fogadja az áldozást, hanem attól, hogy részt vesz-e a plébánia munkájában és a plébánia döntéshozatali folyamatában. Minden döntést, mely az egész közösséget érinti, imádságban hozunk. Nem az van, hogy elmondunk egy Miatyánkot és egy Üdvözlégy Máriát és aztán térjünk a tárgyra. A térjünk a tárgyra nálunk az, hogy Istennel vagyunk kapcsolatban és így Isten meg tudja mutatni, hogy milyen döntést hozzunk."

Ami a jövőt illeti, Ricardo atya hiszi, hogy az a munka, amit Isten San Isidroban végez, mindenekelőtt a közösség megszentelődését szolgálja, de később ki kell terjednie a világ más katolikus közösségeire is. Ricardo atya szeretettel hívja és várja azokat a papokat, akik szeretnének egy ideig San Isidroban maradni, hogy első kézből láthassák, milyen buktatói és sikerei vannak egy megújuló plébániának. Rendkívül tanulságos látni, hogyan megy az imádás, hogyan megy a munka egy olyan plébánián, ahol az emberek lelkesednek az Úrért és az Ő egyházáért. De jó azért, ha figyelmeztetjük a látogatót: veszélyes idejönni. Ezen a plébánián minden csupa veszély, csupa mozgás - mert Isten működésének a jele!

Bruce Simpson

HÍREK A MAI MISZTIKA VILÁGÁBÓL

Vassula Ryden országos teniszbajnok, híres festő, üzletasszony, kétgyermekes anya - ő lenne a modern idők választottja? Úgy látszik, az Úr mindig meglep bennünket választásaival.

Hogy került nyilvánosságra az írás?

1988 novemberében, amikor Vassula már három éve vetette papírra az üzeneteket, azt kérte tőle Jézus, hogy hozza nyilvánosságra. Azt is kérte, hogy havonta egyszer tartsanak imatalálkozót. Addig mindössze 4-5 személy ismerte az üzeneteket. Először Rhodos szigetén ismertette Vassula az üzeneteket az ortodox karizmatikus megújulás egy csoportjában. Nagy nyitottsággal fogadták az üzenetet és a rózsafüzér imádságot. A damaszkuszi metropolita is foglalkozik vele. Freiburg püspökét is kérték, hogy jelöljön ki az imaösszejövetelek számára templomot, ahol Vassula szólhat az üzenetről. Saint Maurice-ban a Wallisban, a kapucinusoknál tart Vassula havonta egy összejövetelt, amelyen 150-200 személy vesz részt. Fontos megértenünk, hogy az üzenet nekünk is - minden embernek szól. Meg kell térnünk és fel kell növekednünk Jézus szeretetében. Imádás illeti Őt és saját semmiségünk elismerése. Át kell adnunk önmagunkat, hogy Őbenne megtaláljuk igazi életünket.

Az életszentségről

Vassula: Valójában mit jelent „szentnek" lenni?

Jézus: Szentnek lenni annyit jelent: tisztának lenni és önmagát nekem átadni. Szentnek lenni annyi, mint szeretettel dolgozni értem. Szentnek lenni annyi, mint engem szeretni és nálam maradni. Szentnek lenni annyi, mint az én parancsaimnak engedelmeskedni. Szentnek lenni annyi, mint olyannak lenni, amilyen én vagyok.

Vassula: Lehet-e valaki szívében szent? Nem jelent-e többet az, mint a szerzetesruha? (Azt akarom Neked mondani: nem akarok szerzetesruhát hordani... Úgy szeretlek, amilyen vagyok...)

Jézus: Ahhoz, hogy szent legyél, nem kell szerzetesruhát öltened. Mit használ a szerzetesruha, hogyha a szív nem szent? Olyan mint az ízét vesztett só. Meg fogom tanítani neked, hogy még közelebb légy hozzám. Érezd át, hogy szeretlek. Ne félj, én vagyok a béke. Én, Jézus, vezetlek téged. Imádkozz még többet és dolgozz velem ezen az úton, gyarapítsd irántam való hitedet, igényelj engem, légy éber, mert közel van az idő.

A sátán hatalmáról

Miután Jézus Vassulának megmutatta a poklot, így szólt hozzá: A sátán létezik és megkísérli lelketeket romlásba taszítani. Szenvedek annak láttán, hogy elaludtatok és nem veszitek tudomásul létezését. Eljövök, hogy figyelmeztető jelet adjak nektek. De hányan fogják meseként olvasni a figyelmeztetést? Kedveseim, Megváltótok vagyok, ne tagadjátok meg szavamat, térjetek vissza hozzám és érezzétek irántatok érzett szeretetem aggodalmát. Miért, vajon miért oly sietős nektek, hogy a sátán lábai elé vessétek magatokat? Ó, gyertek mindnyájan, akik már nem hisztek bennem, jöjjetek mindnyájan, akik elhagytatok engem! Jöjjetek és lássatok, mert itt a pillanat, hogy rám hallgassatok! Ti mindnyájan, akik megsértitek Lelkemet, keljetek fel, térjetek vissza az életbe és nézzetek fényemre. Ne féljetek tőlem. Megbocsátottam nektek, magamra veszem bűnötöket és véremmel mosom tisztára, gyengeségeiteket kimentem és megbocsátok nektek. Jöjjetek és szívjátok magatokba az erény harmatát, amely meggyógyítja lelketeket, különben egyenesen a romlásba igyekeztek. Eljövök, hogy megkeresselek benneteket...

A szabadságról

Vassula: Olykor megkérdezem magamtól, mi is a szabadság? Mielőtt Isten hívását meghallottam, én is „szabad" voltam. Harmónikus családi életem volt. Nem tartoztam komoly felelősséggel semmiért. Nem volt olyan gondom, mint most ez az üzenet, mely majdnem agyonnyom. Mindenesetre akkor még igen távol álltam Istentől. Hogy Isten megragadott engem, az váratlanul történt. Eleinte nem értékeltem, mert semmi szeretetet nem tápláltam iránta. De Ő három hónapig szólt hozzám és megtanított, hogyan szeressem Őt. Most, 8 hónappal később már majdnem végére ér az üzenet (akkor így hittem) - közben pedig rám nehezedik ez az egész. Keresem a módját, hogyan könnyíthetnék magamon, mert nehéz a felelősségem. Mi a „szabadság"?

Jézus: Én, az Úr, megtanítalak, mi a szabadság. Írd: a szabadság akkor jön létre, hogyha lelked eloldozza magát a világ gondjától és felém siet. Én, az Isten eljöttem és megszabadítottalak. Most szabad vagy. Vassula, amikor még a világhoz kötődtél, rabja voltál minden kísértésének.

Vassula: Jézus ma arra kérlek, ha akarod adj személyes üzenetet egy haldokló számára.

Jézus: Nem hal meg, csak lelke szabadul meg, szabad lesz és élni fog! Hozzám jön és szabad lesz a lelke. Írj neki és mondd meg neki, mennyire keresem a lelkeket, hogyan táplálom az éhező lelkeket, miként adja kenyerem az örök életet, hogyan erősítem meg a betegeket. Tudnia kell, hogy én vagyok az élet és a feltámadás.

KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS KÍNÁBAN

1978 januárjában Kína kinyitotta kapuit. Olyan volt ez, mint egy megvalósult álom. A vezetés leállította a „Kulturális Forradalmat", mert jelentős károkat okozott. A „Négyek Bandáját" hibáztatták és kihirdették, hogy Kína kinyitja kapuit nyugat felé, nem folytatja tovább a formális politikát. Kínában meghalt a kommunizmus, vagy legalábbis gyökeres változás előtt állt. A templomok kinyíltak, a Bibliát szabadon be lehetett hozni, és magunk előtt láthattuk, hogyan tudunk segíteni Kína evangelizálásában. Néhány helyi keresztény elkezdte az igehirdetést a piactereken, nyitott gyűléseket szervezve. Beijing diákjai „nagybetűs plakátokat" ragasztottak fel, nyíltan kritizálva az eddigi politikai vezetést.

Mindezek után, 1981-ben zuhanás következett. Üldözni kezdték az Egyházat, előzőleg bebörtönözték Wei Jingsheng-et, mert Deng Kiaoping-et és a Kommunista Pártot támadó plakátokat ragasztott. 1981 nyarán a vámhivatal ellenőrizni kezdte a Bibliák behozatalát. Kiábrándultam. Emlékszem, hogy az Úrhoz kiáltottam: „Uram, minket megtévesztettek, és mi sorra félrevezettünk másokat? Azt gondoltuk, ez egy új generáció Kínában. Mi történt?" Az egyetlen válasz, amit kaptam az volt, amit az Úr Habakuknak mond a 2,2-3 versben. Csak úgy tudtuk folytatni, hogy fejet hajtottunk a látomás előtt, amit az Úr adott.

Amíg Kelet-Európa és a Szovjetunió egyre nyitottabbá válik, a vallásszabadságot visszaadták, úgy látszik, Kínában az ellenkezője történik. Hol a hiba? Mi van a látomással? Valóban az Úrtól jött vagy csak mi álmodtuk? Minket egyáltalán nem érdekel a kummunizmus, a szocializmus, a kapitalizmus vagy a demokrácia. Az egyetlen, amit mi akarunk Kínában az az, hogy az embereknek legyen lehetőségük hallani Krisztusról, aki meghalt értük és megszabadította őket a sátán és a bűn hatalmától. Valóra válik ez az álom valamikor? Látva az eseményeket az első mélyponttól, 1981-től mostanáig, az értelmemben zavar, kétség és tanácstalanság keletkezett.

Mennyei kinyilatkoztatás

A legnagyobb reménytelenségben hirtelen, 1990 december 10-én válasz érkezett. Olyan volt, mint egy mennyei kinyilatkoztatás. A bukás érzése és a kétség eltűnt. A látomás megújult. Hogyan történt ez?

Találkozón voltunk a munkatársainkkal Észak-Kínában. A Szentlélek hatalmas erővel dolgozott. Vasárnap néhány hithirdető elment a szomszédos falvakba hirdetni az Evangéliumot, amíg mi a munkatársakkal maradtunk és közösségi szolgálaton vettünk részt. Késő éjjel tértek haza.

Evangelizáció egy börtönben

Wei Xiangzhi nővér Shaanxi tartományban él. Múlt nyáron (1990) Wei nővér ellátogatott Henan tartományba, ahol barátságot kötött a Lélekkel eltelt prédikátorokkal. Megkeresztelkedett a Szentlélekben, majd visszatért X városba Shaanxi-ban, hogy hirdesse az Evangéliumot. Egy alkalommal, amikor két másik nővérrel együtt imádkozott és dicsérte az Istent, határozottan megérintette őket a Lélek. Az egyik nővér nyelveken beszélt, aminek magyarázata úgy szólt, hogy augusztus 10-én, pénteken menjenek be a város központjába, énekeljenek és dicsérjék az Urat. Akkor nem jutott eszükbe, hogy a rendőrség épülete ott áll a város közepén.

Miután megérkeztek, csak akkor vették észre, hogy ott állnak szemben a rendőrséggel, mégsem volt bennük egyáltalán félelem és a Lélek indításának engedelmeskedve nyíltan énekeltek és dicsérték az Istent. Ezután a Szentlélek hatalmas erővel működni kezdett bennük, imádkoztak egy emberért, akinek hosszú ideje rákos daganat volt az orrában. Néhány óra múlva a rák teljesen megszűnt és a férfi meggyógyult. Nem tudta magát visszatartani, kiállt az utca közepére és tanúságot tett az Úr hatalmáról. Hangsúlyozta, hogy Jézus meggyógyította és másik három emberrel együtt dicsérni és imádni kezdte az Istent az utcán. A tömeg egyre nőtt és fél óra múlva teljesen megbénult a közlekedés. A rendőr feljegyezte a történteket és mindenkit bevitt kihallgatásra.

Nem féltek, az Isten velük volt, és a Szentlélek azt mondta nekik: most olyanok, mint Szent Pál, amikor belépett Jeruzsálembe. Kíméletlen és nehéz út állt előttük, ahogy az Úr ígérte, de engedelmeskedniük kellett a Szentléleknek. A kihallgatás után a legtöbb embert szabadon bocsátották, de Wei nővért letartóztatták és börtönbe csukták. Megérkezve a börtönbe két őrt talált szolgálatban és megpróbált nekik az Evangéliumról beszélni. Megkérdezték tőle, miért van börtönben, és ő elmesélte, hogy mi történt. Ahogy hallgatták, a Szentlélek leszállt rájuk és megérintette őket. Wei nővér az Isten szaváról beszélt, a feltámadásról és arról, hogy miképpen indítja az Igazság az embereket jótettekre, nem pedig gonoszságra. Azután, hogy fél óráig hallgatták, készségesen befogadták a tanítást. De mert őrök voltak szolgálatban, nem merték nyíltan Krisztust Uruknak vallani.

Augusztus 12-én a két őr egyike megkérte Wei nővért, hogy imádkozzon egy beteg rabért. Nagyon fiatal lány volt, még csak tizenéves. Az őr különösképpen szerette volna, hogy Wei nővér imádkozzon érte. Wei nagyon aggódott a börtönben levőkért és a szívében igaz asszony volt. Mikor ezt meghallotta, nyugtalan lett és azonnal megígérte, hogy imádkozik. Annak ellenére,

hogy a többi rab nem hívő, a szívük tele van hamisággal és erőszakkal, az ima meg tudja gyógyítani a beteg foglyot. A rabok között voltak gyilkosok, prostituáltak, romlottak, gyermekrablók és hasonlók. Wei nővér rátette a kezét a kislányra, imádkozott érte és a lány teljesen meggyógyult. A cellában majdnem 20 rabból álló csoport látta a csodás gyógyulást, de nem nagyon hatott rájuk. Ezért a börtönőr elbeszélte, hogy a kislány kórházban volt, gyógyszeres kezelést kapott, de az állapota nem javult. Kijött a kórházból, nem evett, nem ivott, hidegrázása volt és meleg takarókba kellett bugyolálni. A többi börtönőr is hallott a gyógyulásról, de nem indítottak eljárást Wei nővér ellen és néhány feddő szó után visszaküldték a hármas cellába.

Ebben a cellában az Úr felkészítette a foglyokat, akiknek Wei nővér hirdethette az Evangéliumot és kinyitotta az ajtót számára. Attól a pillanattól kezdve, hogy belépett ebbe a cellába, Wei nővér hirdetni kezdte az Igét. Az emberek gyorsan befogadták, hittek és bűnbánatot tartottak. A második napon tanította őket imádkozni; letérdeltek, rájuk tette a kezét és imádkozott értük. Tanította őket énekelni és dicsérni az Istent. A Szentlélek erőteljesen működött és megadta Wei nővérnek a gyógyítás hatalmát. Ahogy rájuk tette a kezét, az Úr csodálatos erővel működött. Az egyik testvérnek a cellában több napja nem volt rendben a szíve. Nem bírt sem enni, sem inni, a padlón vergődött. Ezt látva Wei nővér azt mondta, hogy imára lenne szüksége, rátette a kezét és csöndben imádkozott érte. Azonnal meggyógyult és ez az állapot soha többé nem tért vissza. Ezután sok fogoly hívő lett. Wei nővér egész nap tanította őket, esténként énekeltek és imádkoztak. Csodálatos volt, az őrség nem vette észre.

Először nehéz volt őket az igaz hitre vezetni, mert a börtönben a foglyoknak nem engedték, hogy beszéljenek és megtiltották, hogy hirdessék az Evangéliumot, énekeljenek, imádkozzanak és dicsérjék az Istent. De ahogy az Úr megérintette őket, kitartottak az éneklés, imádság, dicséret mellett, imádták az Istent és az őrség soha nem vette észre. Ezalatt a fél hónap alatt az Evangéliumot minden cellában hirdették. Az Úr védelmezte őket és így tudták folytatni mindenféle beavatkozás nélkül az imádságukat.

Vízkeresztség jeges vízben

December végén tanúja voltam egy keresztelési szertartásnak késő éjjelen, Henan vidéki területén. Dermesztően hideg volt, a földön hó volt, a vízen jégtakaró. 100 frissen megtért ember kapta meg a keresztséget. A helyszín egy kis folyó volt egy falu mellett. Először a férfiakat keresztelték meg egyenként és miután átcserélték vizes ruhájukat a folyóparton, előrejöttek a nők. Két hithirdető állt a vízben egy órán át, imádkoztak a megtértek fölött és megkeresztelték őket. Minden hónapban 400 új hívőt keresztelnek ebben a kerületben.

Krisztus szavain okulva a pünkösdi események tapasztalatából és saját apostoli történelméből gazdagodva az Egyház kezdettől fogva hirdeti a Szentlélekbe vetett hitét. A Szentlélek az, aki éltet. Akiben a kifürkészhetetlen háromság Isten az emberekkel közli magát, és így az örök élet forrását fakasztja bennük.

A II. Vatikáni Egyetemes Zsinat hívta fel a figyelmet: szükséges, hogy a Szentlélekről szóló tanítással újra tüzetesen foglalkozzunk.

Korunkban tehát arra hív fel minket az Egyház mindig ősi és mindig új hite, hogy egyre tüzetesebben foglalkozzunk az életet adó Szentlélekkel. Ebben segít és ösztönöz minket a keleti egyházzal közös örökségünk, ahol nagy gonddal őrizték meg az egyházatyáknak a Szentlélekről szóló rendkívül gazdag tanítását. Ezért is mondhatjuk, hogy az utóbbi évek egyik legjelentősebb egyházi eseménye az első konstantinápolyi zsinat 1600. évfordulójának megünneplése volt. Ez 1981 pünkösdjén történt, Rómában és Konstantinápolyban egyidejűleg. A Szentlélek akkor az Egyház misztériumáról való elmélkedésben világosan annak mutatkozott, aki a keresztények egységéhez vezető utat, sőt ennek az egységnek legmélyebb forrását is megmutatja. Ez magából az Istenből származik; ezt Szent Pál azokkal a különösen jelentős szavakkal fejezi ki, amelyekkel gyakran az eucharisztia ünneplését kezdjük: „A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme, az Atyaisten szeretete és a Szentlélek egyesítő ereje legyen mindnyájatokkal!"

Mint isteni személy, a Szentlélek a keresztény hit szívében él, forrása és mozgató ereje az Egyház dinamikus megújulásának. Ez az enciklika a zsinat legmélyebb örökségéből merít, mert arra serkent minket, hogy egyre jobban elmélyedjünk Isten szentháromsági misztériumába, és így az evangélium, az egyházatyák és liturgia útját követve eljussunk az Atyához Krisztus által, a Szentlélek vezetésével.

Az egyház ilyen módon tud válaszolni a ma emberének azokra a szívet szorongató kérdéseire, melyeket benne felismerni vél. Szó van itt az Isten újbóli felfedezéséről az ő transzcendens valóságában, aki végtelen Lélek - amint azt Jézus a szamariai asszonynak tudtára adta -, akit „lélekben és igazságban" kell imádnunk. Szó van a reményről, hogy megtaláljuk benne a szeretetnek és az erőnek titkát, amely elvezet az „új teremtményhez", megtaláljuk valójában azt, aki életet ad.

Az Egyház hivatottnak érzi magát arra a küldetésre, hogy ilyen módon hirdesse a Szentlelket, amikor az emberiség családjával együtt a Krisztus születése utáni második évezred végéhez közeledik.

Dominum et Vivificantem

SUGÁROZZÁTOK A VILÁGRA A SZERETETET!

(Teréz anya beszéde Rómában a Katolikus Karizmatikus Megújulás Vezetői Konferenciáján.)

Dicsérjétek az Urat az Ő kiváló adományáért, melyet nektek adott, amikor benneteket ide, az egyház szívébe vezetett. Kérjük szeretett Szűzanyánkat, legyen itt velünk és készítse elő szívünket egészen Jézusnak.

Szűz Mária, Jézus Édesanyja, add nekünk a Te szívedet, mely oly szép, oly tiszta, makulátlan, szíved telve van szeretettel és alázatossággal, hogy képesek legyünk Jézust az Élet kenyerében fogadni, Őt szeretni, ahogyan Te szeretted Őt, és Őt szolgálni, ha mi a szegények fájdalomtelt ruházatában Övele találkozunk.

Az Evangéliumban olvassuk, Isten a világot úgy szerette, hogy egyszülött Fiát adta oda érte. Jézus szeretett titeket és szeret engem, és Ő életét adta értünk. Jézus akarja, hogy mi egymást szeressük, ahogy Ő szeretett minket. Ez azt jelenti, nekünk is adnunk kell, adni, amíg az már fáj is. És hol kezdődik ez a szeretet? Otthon! Azért szükséges, hogy a család összetartó legyen. Ha mi együtt maradunk, szeretni fogjuk egymást, úgy, mint ahogy Isten is szeret közülünk mindenkit. És Ti, bár különböző országokból, különböző vidékekről, különböző nemzetiségekből való, tehát egészen különböző Vezetők vagytok: Krisztus egyházában mégis mind egyek vagyunk. Egy szív, telve szeretettel Jézus Szívében, az egyház szívében, Szűz Mária által. Maradjunk egészen az Ő közelségében. Ő volt az, aki - miután Jézus az életébe lépett - azonnal és sietve indult, hogy Őt másokhoz vigye. És mi tudjuk, mit tett Erzsébet házában - szolgált, a legalacsonyabb munkákat végezte. Amikor ott belépett a házba, a még meg sem született kisgyermeket szolgálta, aki Krisztus jövetelét volt hivatva hirdetni. A kicsi az anyaméhben örömében ugrándozott. Ma ez a kicsi, meg nem született gyermek a megsemmisítés céltáblája lett.

Ti, akik azon szilárd elhatározással jöttetek ide, hogy Krisztus szeretetét hirdessétek, engedelmességgel és egységben Vele: határozzátok el magatokat, hogy azon a területen, ahol ti éltek, egy gyermek se érezze magát nemkívánatosnak, ne érezze hiányát a szeretetnek, befogadottságnak. Ti legyetek, akik ezt megkövetelitek! A gyermek az Isten csodálatos jelenléte a világban. Ezért akarják megsemmisíteni. Arra törekednek, hogy Istent olyan valaminek tekintsék, ami volt. A kicsinyek pedig, ti és én, mi Istent azzá tesszük, ami. Ezért kell imádkoznunk, mint Mária, aki kiválasztott volt, hogy Isten anyjává legyen és oly csodaszépen mondta: Az Úr szolgálója vagyok. Oly szerényen, oly szépen! És abban a pillanatban, ahogy Jézus a szívébe jött, azonnal útra kelt. Ti is jöttetek, hogy Jézus benneteket is eltöltsön ezzel a szeretettel az Egyház iránt. Jöttetek azzal az elhatározással, hogy egy szívvé legyetek Jézus szívében, Mária által. Ha ismét hazatértek, törekedjetek arra, hogy Jézust továbbadjátok másoknak. Hogy az emberek felfigyeljenek és ezt a szeretetet tényleg érezzék - Istennek ezt a gyengéd szeretetét tibennetek. Hogy mint Mária, Isten, Krisztus jelenlétét vigyétek, bárhová mentek.

Még soha nem volt a világnak erre a gyengédségre és szeretetre olyan nagy szüksége, mint most. Nekem úgy tűnik, hogy az abortusz a legnagyobb és legrosszabb megsemmisítése ennek a békének, szeretetnek és irgalomnak. Ezért imádkoznunk kell, hogy képesek legyünk tiszta szívűek lenni, mert a tiszta szív Istent fogja látni. És ha mi Istent látjuk, képesek leszünk egymást úgy szeretni, ahogyan Ő szeret mindegyikünket. Legyünk mi az Ő szeretete és irgalmassága. Én hiszem, hogy Isten szereti a világot. Hogy a világot ma is szereti. És titeket kiválasztott, hogy az Ő szeretete és irgalmassága legyetek, az Ő békéje, az Ő barátai, élő valósága Krisztus gyengédségének és szeretetének, bárhová is mentek.

A Bibliában olvassuk, Isten szól: „neveden szólítalak: az enyém vagy. Ha tengereken kelsz át, veled leszek, ha tűzön kell átmenned, nem égsz meg, váltságodul odaadom Kust és Szebát. Mert drága vagy a szememben, mert becses vagy nekem és szeretlek." „...megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony? S még ha az megfeledkeznék is: én akkor sem feledkezem meg rólad! ...a tenyeremre rajzoltalak...!" Vigyük el mindenhova ezt a meggyőződésünket, hogy Isten szeret és én értékes vagyok előtte. Isten nemcsak úgy valahogyan, Ő gyengéden szeret! A mi rendi szabályainkban ez a szép mondat áll: Jézus Krisztus -szeretettel és gyengédséggel- élethossziglani hűségét, személyes barátságát ajánlja nekünk. És Ő ezt teszi mindegyikünkért. Mi pedig engedjük, hogy Isten szeressen, hogy ezt a szeretetet továbbadhassuk másoknak. Soha még ennyire nem volt szüksége a világnak gyengédségre és szeretetre, mint jelenleg. Ha újságot olvasunk, csak szörnyűségről hallunk. Ti egy bizonyos határozott óknál fogva jöttetek össze. Nem csupán azért, hogy néhány napot itt töltsetek. Jöttetek, hogy Isten gyengédségét és szeretetét a saját életetekbe ültessétek, hogy aztán képesek legyetek azt másoknak továbbadni. Mert ti nem adhatjátok azt, amitek nincs. Ezért kell szentekké lennünk. A szentség nem egyesek luxusa, hanem egyszerűen kötelesség. Nekem és nektek. A szentség valóság egy szív életében, mely Jézus testét fogadta. Jézus maga az Élet Kenyere, mely éhségünket csillapíthatja. És mintha ez nem lenne elég, önmagát teszi éhezővé, ruhátlanná, hazátlanná, hogy éhségét a mi szeretetünkért csillapíthassa. Bármit tettetek a legkisebbnek a testvérek között, nekem tettétek! Egy kisgyermeket veszel fel. Az én nevemben egy pohár vizet adsz -

nekem adod! Milyen csodás gyengédsége az Isten szeretetének! Felajánlja nekünk szeretetét, amikor alkalmat nyújt, hogy Őt szeressük.

Néhány héttel ezelőtt egy fiatal hindu pár jött házunkba. Sok pénzt adtak a szegények számára. Mi itt, Kalkuttában ezreket táplálunk. Így kérdeztem őket: „Honnan van nektek ennyi pénzetek?" Ők ezt felelték: „Két nappal ezelőtt esküdtünk. Már házasságunk előtt elhatároztuk, nem rendezünk nagy lakomát, nem veszünk fényes ruhákat, hanem önöknek elhozzuk a pénzt." Ez azonban egy hindu család számára nagy szégyen! Nem is értették meg őket. Így én is kérdeztem őket: „Miért tettétek ezt?" Ők így feleltek: „Mi ketten oly nagyon szeretjük egymást, hogy mi egymásnak valami rendkívülit akartunk ajándékozni. Mi a közös életünket egy áldozattal akarjuk megkezdeni." Tekintsetek e két ember gyengédségére. Készek voltak magukra venni a megszégyenítést. A gyengédség és szeretet egymás iránt bátorságot adott nekik az áldozat meghozatalára, ami tényleg fájt is. Ez igazi szeretet. Ti és én, mindannyian erre vagyunk teremtve. Az iszákos, a leprás, a kitaszított, mindegyik az egy és ugyanazon szerető Isten kezéből valami nagyobbra lett teremtve: szeretni és szeretve lenni! És szentté lenni! Ez a legfontosabb: Legyetek szentek! - mondja Jézus. A szentség imával kezdődik. Az ima gyümölcse a hit elmélyülése. A hit gyümölcse a szeretet. A szeretet gyümölcse a megváltás. Nővéreink jelenleg 64 országban működnek s mindenütt oly borzalmas nyomort tapasztalunk. Emberek egy darab kenyérért életüket veszítik. Emberek pusztulnak hideg, betegség, kiutasítás, szeretetlenség miatt. Néhány nappal ezelőtt egy kis gyermeket szedtem fel az utcán. Szemein, arcán láttam, hogy a gyermek éhezik. Kenyeret adtam neki. A gyermek apró morzsákra osztotta s lassan kezdte eszegetni. Biztattam: „Egyél! Egyél!" De a kicsi azt felelte: „Félek, hogy elfogy és megint éheznem kell." Oly kicsi volt, nem hiszem, hogy több mint 5 éves. És már éreznie kellett az éhség borzalmas gyötrelmeit.

Ezért oly fontos, hogy ti az Isten szeretetének igazi hirdetői legyetek. Ti erre vagytok hivatva. Ti vezetők vagytok. Legyen gondotok rá, hogy ez a szeretet otthonotokban vegye kezdetét és onnan sugározzon ki. Ismertek szegényeket a ti környezetetekben? Nemcsak azok a szegények, akik kenyér után kívánkoznak. Van ennél nagyobb éhség, ami a szeretet után sóvárog a szörnyű elhagyatottságban. Mi látjuk ezt a nagyvárosokban. A ruhátlanság nemcsak a ruha hiányát jelenti, hanem az emberi méltóság elvesztését is, a tekintély, a tisztaság elvesztését, mely Istennek egy igen nagy adománya, melyet a mai világban oly gondatlanul eldobnak és visszaélnek vele. A hazátlanság nemcsak a lakás hiányát jelenti, hanem hogy nem kívánatos, megvetett, és nem szeretett valaki. Nem felejtem el azt a napot, amikor a szemétgödörből egy öregasszonyt kiemeltem. Bevittem a házunkba, ahol a haldoklókat készítjük elő az emberhez méltó halálra. Kalkuttában eddig 46000 haldoklót szedtünk fel, 22000 ezek közül Istennel kibékülve, egy hihetetlenül szép halállal ment az Úrhoz. Odavittem ezt a szerencsétlen asszonyt. Egész idő alatt csak ezt jajgatta: „A fiam tette ezt velem! Az én fiam!" Sokáig vesződtem vele, mondja el nekem, mi történt. Magas lázban feküdt s látható volt a közeli vég. Csak hajtogatta, hogy a fia tette ezt vele. Nagy nehezen rá tudtam venni, hogy képes volt kimondani: Megbocsátok a fiamnak. Nem a testi fájdalmak voltak neki a szörnyűek, hanem az fájt neki, hogy a fia őt kitaszította, már nem akarta őt tűrni.

Tegyetek meg mindent, hogy családjaitokban mindenki kívánatosnak érezze magát. Helyezzetek arra is súlyt a mai világban, hogy az egyedülálló anyának segítségére legyetek, aki gyermekét abortusszal talán megölné. Mert ez a kicsi, meg nem született gyermek, akiért Jézus meghalt, a mai világban nem kívánatos, nem szeretett, elvetett.

Tegyünk erős elhatározást, amíg itt együtt vagyunk, hogy tényleg Isten szeretetének és békéjének hordozói leszünk, bárhová megyünk is. Isten világossága leszünk. A szeretet világosság. Egy másik nap is felejthetetlen számomra. Melbournben is van egy házunk. Ott ellátogatunk a betegek lakásába, hogy ott kitakarítsunk. Egy alkalommal egy ilyen kis házikóba mentem és kértem az ott lakó embert: „Kérem, engedje meg, hogy alsóneműjét mossam, ágyát rendbehozzam és itt egy kis rendet teremtsek." Az ember azt felelte: „Ó, minek, megy az így is!" Én azonban feleltem: „De még jobban fog menni, ha nekem megengedi, hogy ezt tehessem." Az ember így felelt: „Na nem bánom!" Mindent szépen rendbe hoztam s a sarokban egy nagy lámpát láttam, ami telis-tele volt piszokkal. Kérdeztem: „Nem gyújtja meg néha ezt a gyönyörű lámpát?" „Kinek tegyem! Évek óta senki nem jött hozzám." „Meg fogja gyújtani a lámpát, ha nővérek önhöz jönnek?" „Igen." Erre megtisztítottam a lámpát és a nővérek megkezdték látogatásukat nála.

Teljesen elfelejtettem ezt az embert. Két év múlva azonban üzenetet küldött nekem: „Mondja meg az én barátnőmnek, hogy az a fény, amit ő az én életemben meggyújtott, még mindig ég." Milyen kis csekélység hozott ide új örömet, új békét! Nektek is fényhordozóknak kell lennetek! Ti vezetők vagytok. Ti az embereket a szeretet örömével kell, hogy vezessétek. Nektek magatoknak is éreznetek kell a szeretet örömét, és ezt az életetekkel kell bizonyítani, a ti családotok által. Elsősorban a családotokban kell, hogy meglegyen ez a szeretet, ez a béke, ez az egymásra találás. Együtt maradás. Egy szívvé levés, telve szeretettel! Eggyé kell lennetek a Szentatyával, aki benneteket gyengéden szeret és aki számít a ti erőtökre, a ti támogatástokra, hogy Krisztus szeretetét ebbe a mai világba elvigyétek. Imádkozzunk! És kérjük ismételten a mi Asszonyunkat, legyen velünk, vezessen, védjen, mutassa nekünk az utat Jézushoz. Hogy mi általa növekedjünk a szentségben - mint Jézus. Kérjük, hogy

egészen Jézusért legyünk, Szűz Mária által. Meg vagyok győződve arról, hogy ez a szeretet, ez a béke, ez az egység valóvá lesz. Ne felejtsétek: a szeretet otthon kezdődik. Legyen a ti otthonotok is Jézus számára olyan hely, ahová Ő eljöhet, hogy kissé megpihenjen. S ha Isten jön és gyermeketeket kéri, hogy az Ő papja, szerzetese legyen, neki szentelt élet legyen, akkor érezzétek magatokat szerencsésnek, mert a ti családotok ki lett tüntetve, hogy a legértékesebbet adja. Ezért imádkozom értetek. Mióta tudtam, hogy idejöttök, imádkoztam értetek. És továbbra is fogok imádkozni, hogy a szentségben növekedjetek. Hogy ti a világosság, a béke, a szeretet legyetek, bárhová mentek. Hogy a ti példátok által az emberek közelebb jussanak az egységhez, a szeretethez, különösen ahhoz a szeretethez, amelyet az egyház, a szentatya érez irántatok.

Még egy kérésem van: tanítsátok gyermekeiteket imádkozni. Tanítsátok őket és imádkozzatok velük együtt. És meglátjátok, hogy az öröm, a szeretet és a béke veletek lesz, mert ti Jézus Szívének kívánságát teljesítitek. Erre vagytok hivatva. És imádkozzatok érettünk is, hogy mi is folytathassuk az Istentől nekünk szánt munkát, s nagy szeretettel végezzük azt. Isten nagyszerű hivatásokkal áldott meg bennünket. Tudom, hogy azok a szegények, akikkel mi 24 órán át együtt voltunk, sok kegyelmet eszközöltek ki számunkra.

Nekünk nagyszerű embereink vannak. Szerető emberek.

Itt Rómában is mindenféle adódik. Nyitottunk egy házat a hajléktalanoknak, egyet egyedülálló anyáknak, mert mi az abortusz ellen dolgozunk és van egy éjjeli szállásunk is a vasútállomáson. Oly sok embernek csak az utca van. Ha időtök engedi, látogassatok meg minket és látni fogjátok, milyen szeretetreméltók ezek az emberek. Ők Jézus maga, de fájdalomteljes ruházatban.

Mielőtt befejezem, még valamit szeretnék mondani, amit még csak röviddel ezelőtt fedeztem fel. A mi öt ujjunkban van az Evangélium! Te ezt nekem - értem tetted! Ez az öt szó, melyet Jézus mond nekünk. De ezek az Ő öt szent sebe is, kettő a kezén, kettő a lábán, egy a szívén. Tehát bármit tesztek - még ha csak egy mosolyt ajándékoztok, vagy valakinek kezeteket nyújtjátok, valakinek az utcán segítségére vagytok - ez már az egész Evangélium! Te ezt nekem tetted! Nézzetek a kezetekre és láthatjátok az egész Evangéliumot!

Imádkozzatok tehát érettünk, mi pedig tiértetek!

Teréz anya

GYÓGYÍTÓ IMÁDSÁG

Testvéreim! Miközben az Urat imádjuk, imádkozzunk közösen beteg testvéreinkért! Elé hozzuk azokat a betegeket is, akik nem tudtak eljönni, és arra kértek minket, hogy imádkozzunk értük. Az Úr számára nem léteznek távolságok, és nagyon gyakran megtörténik, hogy olyanok gyógyulnak meg, akik távol vannak, azért, mert valaki imádkozik értük. Ma, szombaton, a Szűzanya napján könyörögjünk, járjon közben hogy Jézus sokakat meggyógyítson.

Úr Jézus, imádunk Téged! Hisszük, hogy valóságosan jelen vagy a Szentostyában, melyet most magunkhoz vettünk. Te, Isten Fia vagy, aki emberré lettél. Te vagy a Messiás, a Megváltó. Te azt mondtad: Jöjjetek Hozzám mindnyájan, akik fáradtak és megterheltek vagytok, fel akarlak frissíteni benneteket. Jézus, tekints erre a sok betegre, akik eljöttek ide ma este. Sokaknak nagy áldozatukba került, hogy eljöhessenek. Ők bíznak Benned. Tudjuk, hogy Te vagy a feltámadás és az élet, Te vagy a betegek egészsége. Ó Jézus, ne vétkeinkre nézz, hanem Egyházad hitére. Jöjj el összejövetelünkre! Jó Pásztor, tedd kezedet minden egyes betegünkre! Kezedet, melyet a Kálvárián szögek sebeztek meg. Szent sebeid ereje által, szent kereszted által és csodálatos véred által, melyet értünk ontottál, kezdj el közöttünk sok beteget gyógyítani! Áldd meg mindazokat a betegeket is, akik otthon vannak! A sok beteget, akik arra kértek minket, hogy imádkozzunk értük. Jézus, kezdd el gyógyítani azokat, akik testükben szenvednek! Gyógyítsd azokat, akik szívükben sérültek! Gyógyítsd azokat, akik lelkükben szenvednek bűneik miatt! Adj nekik mély bánatot bűneik felett és add nekik megbocsátásodat! Mindezt szenvedésed és feltámadásod erejében kérjük Tőled. Édesanyánk, a fájdalmas Szűzanya közbenjárása által kérjük Tőled ezt. Általa, aki elsőként szemlélte dicsőséges sebeidet a kereszt lábánál. Úr Jézus, mi egészen biztosak vagyunk közöttünk való jelenlétedben. Egészen bizonyosak vagyunk erődben, hatalmadban és a szenvedők iránti nagy irgalmadban. Mielőtt ismernénk imánk eredményét, egyértelműen mondjuk Neked a hitben: Hála Neked Jézus! Köszönöm Uram, mindazt, amit teszel értünk és velünk. Dicsőség és áldás Neked, Úr Jézus! Amen.

(Elhangzott Salzburgban, 1990 szept. 29-én)

E. Tardif

A MEGTÉRÉS (I. rész)

A vallás az embernek az a próbálkozása, hogy elérje Istent és üdvösséget nyerjen. Jézus Krisztusban azonban maga Isten fordult az emberekhez, hogy üdvösséget adjon számukra. Ezt az üdvösséget nem lehet sem kiérdemelni, sem megvásárolni, ez teljesen ingyenes. Isten ingyen adja azoknak, akik hisznek az Ő Fiában, Jézus Krisztusban.

A Jézus Krisztusban való hit a megtéréssel kezdődik

Hogy megértsük, mit is kíván tőlünk Jézus a megtérésben, ahhoz nézzük meg előbb, milyen az ember irányultsága, beállítottsága a megtérés előtt. Az életben nagyon sokféle dolog van, amelyek közül az ember választ és igyekszik ezeket saját erejéből megszerezni, elérni, mert úgy érzi, hogy szüksége van rájuk a saját egzisztenciája, biztonsága, anyagi s szellemi jóléte szempontjából. E fáradozások közben Istennek legfeljebb annyi szerep jut az életében, hogy az ember kéri Őt, hogy őrizze meg a szerencsétlenségektől és segítse ezeknek a maga választotta céloknak az elérésében. Az ember beállítottsága önközpontú. Gondolkodásában, cselekedeteiben önmagától indul ki, önmagát állítja a középpontba és ezzel szükségképpen Istent - még a legjobb esetben is - csak a második helyre teszi életében. Ez az ember ősbűne, az összes többinek a gyökere, mert Isten helyett ő áll a középpontban, ő a fontos.

Az ember ezt a beállítottságát többszörösen is magától értetődőnek és jogosnak tekinti. Miből induljak ki, ha nem önmagamból, ha nem a saját elképzeléseimből, tapasztalataimból, stb.?

Mit mond a megtérésről a Szentírás?

A Szentírás felfogása szerint az ember beállítottságára a „vagy-vagy" jellemző. Az ember akarata, törekvései vagy a saját énjére irányulnak, vagy pedig - ha megtért - Istenre. Közbülső állapot nem lehetséges. (Jóllehet elméletileg adódik, hogy ha nem én vagyok a legfontosabb, akkor talán a többi ember. Azonban a többi embert igazán szeretni, Isten nélkül - jobban, mint önmagamat - erre nem vagyok képes.)

„Senki nem szolgálhat két úrnak. Vagy gyűlöli az egyiket, a másikat pedig szereti; vagy ragaszkodik az egyikhez, a másikat pedig megveti" (Mt 6,24).

Ugyanez a vagy-vagy következik a főparancsból is. E szerint az embernek Istent teljes szívvel kell szeretnie. S ha feltesszük a kérdést, hogy kit vagy mit szeret az ember teljes szívéből, ha nem Istent, akkor végső soron csak azt a választ kaphatjuk, hogy önmagát.

Ugyanez a vagy-vagy figyelhető meg a Római levél 14. fejezetében is, ahol Pál apostol arról ír, hogy vannak, akik önmaguknak élnek és vannak, akik az Úrnak. A Galatákhoz írt levélben pedig a test szerinti és a Lélek szerinti életről ír (Gal 5).

Az ószövetségi Szentírás a megtérésre egy olyan szót használ, aminek eredetileg a következő konkrét jelentése volt: egy úton megfordulni és visszatérni a kiindulási ponthoz. Amikor a próféták a népet felszólítják, hogy térjenek vissza Istenhez, akkor azt mondják, hogy életútjuk eddigi irányát változtassák meg. Hagyják abba az idegen istenek imádását és forduljanak az Örökkévalóhoz. Ezek az idegen istenek a bálványok voltak. A bálványok tulajdonképpen nem mások, mint az ember saját vágyainak, saját bűnös kívánságainak kivetítései. A bálványokban az ember önmagát imádja, vagy önmagát siratja. Ez a visszatérés, az Örökkévalóhoz való fordulás magától értetődően végleges. A megtérés bibliai értelemben végleges döntést jelent.

Manapság szokás ismételt megtérésről beszélni. Ez azonban ellentmond a Bibliai szóhasználatának, mert ez azt jelentené, hogy aki ismételten megtér, az egy úton többször megfordul és csak ide-oda futkos, de egyáltalán nem dönti el, hogy végül is melyik irányba menjen.

A Szentírásmagyarázók tehát azt mondják, hogy a megtérés, amit a Szentírás és Jézus kíván, az egy egyszeri, de attól kezdve mindig érvényes döntés, cselekedete az embernek. Egy totális átváltozás, átalakulás, amely az embernek a legmélyebb lényegét érinti.

A megtérés azt jelenti, hogy életünk irányát alapvetően megváltoztatjuk, önmagunk felől Isten felé fordulunk, és teljesen, egészen átadjuk Neki és az Ő akaratának magunkat.

Ez eléggé egyértelmű meghatározása a megtérésnek. Ha azonban megkérdezzük valakitől, hogy megtértél-e már, akkor a felelet általában nem ilyen egyértelmű. Sok ember bizonytalan, nem tudja, hogy hol is tart. Ennek oka az emberben lévő tudatos, vagy öntudatlan öncsalás, amellyel igyekszik elfedni ezt a sajátos önközpontúságot.

Azt hiszem az eddigiekből is világos, hogy nemcsak azoknak kell megtérniük, akik eddig teljesen Isten nélkül éltek, hanem azoknak is, akik elfogadták ugyan Isten létét, de Isten mégis csak a második helyen áll az életükben. Isten nem hajlandó sorba állni. Ő vagy az első helyet foglalja el életünkben, vagy egyáltalán nincs ott.

(Következő számunkban folytatjuk.)

B. J.

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

Ghana

A kwasibokuromi Szent Péter és Pál egyházközség júliusban tartotta ezévi harmadik „Élet a Lélekben" szemináriumát. Augustin atya így számol be az eredményekről: „A szeminárium 700 résztvevőt vonzott ide az egyházközség 29 falujából. Minden eredmény, amit elértünk, csakis a Szentlélek hathatós közbenjárásának köszönhető... A megújulás új formát kezd ölteni egyházközségünkben. Úgy tűnik, napról-napra elfogadottabbá válik, és az emberek egyre szívesebben vesznek részt a különböző találkozókon. Áldott legyen az Úr neve, hogy életünk minden pillanatában közelebb kerülhetünk hozzá a megújuláson keresztül."

Oroszország

Néhány hónapja Dembowski püspök atya, az ICCRO Tanácsának tagja Moszkvába látogatott. Részlet következik az ICCRO-nak küldött beszámolójából.

Amint megérkeztem, találkoztam az érsek úrral. Ő a vallásos élettel összefüggő régi hagyományokhoz és szokásokhoz való visszatérés fontosságát hangsúlyozta, amely törekvés találkozik az emberek kívánságával, akik az üldöztetés és vallásos érzéseik kényszerű eltitkolásának évei után most nyilvánosan is imádkozhatnak. Ezért a II. Vatikáni Zsinat eredményezte új liturgia bevezetésével óvatosan kell bánni.

Találkoztam a katolikus karizmatikus megújulással kapcsolatban álló emberekkel is. Pl. egy filozófiatanárral a Katolikus Teológiai Kollégiumból, aki még csak október óta tagja a mozgalomnak. A Kollégiumon jelenleg körülbelül száz olyan diák tanul, akik alig várják, hogy szolgálhassanak az evangelizáció és hitoktatás területén. Volt egy igen érdekes találkozásunk filozófiatanárokkal: olyan katolikus oroszokkal, akik akkor kezdtek érdeklődni a kereszténység és katolicizmus iránt, amikor filozófiatörténetet, különösen a középkori filozófia történeteit tanulták a Moszkva Egyetemen. Kiscsoportok alakultak, ahol az emberek nyíltan megélhették a hitüket.

Nagy hatást tett rám a Keresztény Fiatalok Klubja, a „Hozsanna" is. Ez a többnyire ortodox csoport számtalan katolikus karizmatikus közösséggel áll kapcsolatban, pl. a francia alapítású Jeunesse-Lumiére és Emmanuel közösséggel. A Klub aktív állományú szervezői Alexander Mién atya lelki tanítványai, akit 1989-ben gyilkoltak meg. A klubösszejöveteleket a Moszkvai Intézet Kultúrpalotájának egyik termében tartják - az idők érdekes jeleként.

Lassan visszatér a normális vallásos élet Moszkvába, Oroszország egészébe és a volt Szovjetunió többi országába is. Óriási szükség van papokra, nővérekre, laikus evangelizátorokra és hitoktatókra - mindezek a legtöbb helyen hiányoznak. De a leglényegesebb a megértés ezzel az óriási országgal és lakosainak mentalitásával kapcsolatban. Például a Megújulás helyesen teszi, amikor hangsúlyozza az ima örömének fontosságát, de az orosz emberek ezt a spontán örömöt mulatságos valaminek tartják nem mély belső örömnek, és éppen nem az Isten iránti tiszteletettel azonosítják. Evangelizálási módszereinket erre a helyzetre kell adaptálni. A keletről jött püspökök erre már a legutóbbi Európai Püspökkari Konferencián felhívták a figyelmet. S ezt értette meg nagyon jól a Jeunesse-Lumiére közösség.

A másik probléma a nemzetiségi kérdés. Az etnikai kisebbségeknek - a litvánoknak, németeknek, lengyeleknek -, akiket évszázadokon át csak eloroszosítottak, a katolikus egyház most nemcsak az evangélium üzenetét akarja átadni, de nemzeti értékeket is. Valójában ők azt akarják, hogy saját anyanyelvükön hallhassák a Szentírást és saját kulturális hagyományaikat ápolhassák, amit hosszú évtizedeken keresztül nélkülöztek, s amire hiába vágyódtak. Ez komoly probléma, amit igen nehéz igazságosan megoldani. A remény jelei itt is az elkötelezett hívő életet élő imacsoportok, amelyekhez orosz, lengyel és más kisebbségi tagok is csatlakozhatnak, s amely imacsoportok imádkoznak a kiengesztelődésért mind az ortodoxok és katolikusok, mind a soknemzetiségű népcsoportok között.

Lengyelország

Bronislaw Dembowski püspök atya otthoni imacsoportja, a Maranatha és a legrégebbi lengyel „magok" öt autóbuszt béreltek, hogy tagjaikat eljuttassák Wloclawekbe Dembowski atya püspökké szentelésére. Részletek Teresa Micewicz ICCRO-nak küldött beszámolójából.

Esős nap volt, de mi remegtünk az izgalomtól. Csodáltuk a 12. századi katedrális szépségét, ahol a mai püspök távoli őse, Antoni Dembowski püspök atya vezette az egyházmegyét a 17. században. Három órára a katedrális megtelt papokkal és helyi méltóságokkal. A polgármesterasszony átnyújtotta Dembowski püspöknek a város kulcsait, s a küldöttségek beszédekkel és virágokkal köszöntötték.

Miután felszentelték és felöltötte hivatali talárját, Dembowski atya végigsétált a katedrálison és sok barátját megjelölte a kereszt jelével a homlokán. Az oltárhoz visszatérve szentmisét celebrált 18 püspök és számos egyházi személy segédletével.

A háromórás ceremónia végén néhány szót szólt, Szent Ágostont idézve: „Veletek együtt keresztény vagyok, és értetek püspök. Boldog vagyok az előbbi miatt, de beleremegek az utóbbival járó felelősségbe." Végül szolgálatát a Szentléleknek ajánlotta.

Búcsúzóul a sekrestyébe mentünk áldását kérni, ahol megkaptuk a szokásos szentképet az általa választott mottóval: „Caritas et Veritas". Majd megindultan az átéltektől visszatértünk járműveinkhez, s magunkkal vittük a mi püspökünk konszekrációjának és püspökké szentelésének soha nem feledhető emlékét.

JÉZUS ÍGY SZÓL: „SZOMJAZOM"

Figyelj rám, nyisd meg szíved és add nekem,
amit tőled kérek. Lelked mélyén figyelj a
szavakra, melyekkel az Egy Isten kegyesen
magához hív, hogy csak az övé légy.
Figyelj: lelkek után szomjazom, akik teljes bi-
zalommal pihennek meg bennem.
Tedd a kezembe jövődet, én majd megtervezem
életedet.
Fordulj hozzám,
ha hiányoznak a munkádhoz szükséges esz-
közök,
ha aggódsz és úgy érzed, barátaid és segítőtár-
said elhagytak,
ha elmulasztottál valamit, vagy letértél az
útról,
ha neheztelnek rád, vagy hibáztatnak vala-
miért,
ha lelkedre sötétség nehezedik.
Én megnyugtatlak és megerősítelek,
saját erőmet öntöm beléd,
mert osztoztál gyötrelmemben és szomorúsá-
gomban.
Fordulj hozzám,
ha elfáradtál és engedd,
hogy helyetted én dolgozzam.
De ahogy Kánában történt,
először vizet kell hoznod
és csordultig tölteni a korsókat,
akkor majd a vizet borrá változtatom.
Lelkek után szomjazom, akik teljesen bíznak
bennem.
Jöjj, jegyesem, nyisd meg szíved Urad, Istened
előtt.
Itt vagyok, mint barátod, bizalmasod, tanács-
adód.
Bízd rám minden titkodat.
Ne félj, ne szégyenkezz,
ne légy gőgös, vagy szégyenlős,
légy önmagad.
Ismerlek, nyitott könyv vagy előttem.
Hozd elém
minden hibádat és gyengeségedet,
jószándékaidat és vágyaidat,
ne rejts el előlem semmit.
Mondd el, mit kívánsz és mire van szükséged.
Emlékezz rá, hogy „én vagyok a Jó Pásztor",
ismerem juhaimat és juhaim ismernek engem.
Ismerj meg szíved mélyéből és
bízz bennem.
Mondd el gondolataidat, törekvéseidet,
szomorúságodat, vagy csalódásodat.
Ismerlek, de tőled akarok mindent hallani,
azt, amit senkinek nem mondasz el,
mert a jegyesem vagy
és nem lehet titkod előttem.
Úgy szeretem juhaimat, amilyenek, mert
szenvedtem és meghaltam érted, aki ma vagy,
hibáiddal és kis hiúságaiddal,
képességeiddel és jószándékoddal.
Mondd, ha az emberek egészen ismernének,
volna valaki, aki úgy szeretne, mint én?

Edward le Joly, SJ

40.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az egyház tanításából 2
Katona István: Újévi köszöntő 3
Dr. Kovács Gábor: Szívroham 4
Kis Béla: Megtaláltam a boldogságot! 6
Dragán Krisztina: Amihez semmi más nem hasonlítható 7
B. Simpson: San Isidro plébánia? - veszélyes odamenni 9
Hírek a misztika világából 11
Karizmatikus Megújulás Kínában 12
Teréz anya: Sugározzátok a világra a szeretetet! . . 14
E. Tardif: Gyógyító imádság 16
B. J.: A megtérés 17
A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei . 18
Edward le Joly, SJ: Jézus így szólt: „Szomjazom” . . 19

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK
ÁLDÁSOKBAN GAZDAG, BÉKÉS, BOLDOG
ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 2.
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes
Készült: ENA Kiadói, Nyomdaipari és Kereskedelmi KFT
1204 Budapest, Ady E. u. 145.b.
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992